

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Godina I. - Broj 6

izlazi subotom

Zagreb, 12. travnja 2008.

Sadržaj:

- 2.....Razgovor
- 6.....Umjetnost
- 7.....Zgodopis
- 12.....Osvrti
- 24.....Podlistak
- 26.....Roman
- 29.....Dramolet
- 31.....Ispovjednikov kutak
- 32.....Kola i
- 33..... itatelji
- 35.....Živjeti NDH
- 36.....Rodoslovlja

Razgovor

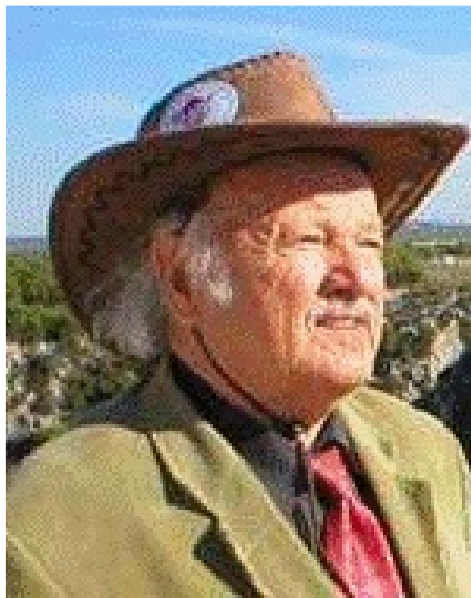
Ni govora. Isti slu aj preobražaja partizana dogodio se i u još nekoliko mjesta. Primjerice u Primoštenu, Vodicama, Drnišu, Sinju, Makarskoj, a ponajviše u zaobalju cijele Južne Hrvatske. Svakako moram ista i zadarsku okolicu, današnju cijelu županiju, koja se je toliko „pohrvatila“, a neki kažu i „poustašila“, da ni dandanas komunisti ne mogu do i do vlasti.

Stranica 2

Umjetnost

U srijedu 9. travnja 2008. godine u prostorima Arheološkog muzeja u Zagrebu otvorena je retrospektivna izložba MONUMENTI U MINIJATURI, akademske kiparice ANE KOVA .

Stranica 6

Ivo Matanović

10. TRAVNJA 1941.

Samo etiri dana nakon, formalnog i stvarnog, sloma udovišta s Balkana zvanog „Jugoslavija“ proglašena je Nezavisna Država Hrvatska. Proglasio ju je preko zagreba kog krugovala osobno vojskovo a (maršal) Slavko Kvaternik.

U ime Poglavnika? Da. U ime ustaša? Da. I nikog više? Ne.

Proglašenjem Nezavisne Države Hrvatske ostvaren je tisu - ljetni san svih Hrvata, bez obzira na njihovu politiku odrednost, odnosno vjersku pripadnost. Vladko Maek, predsjednik HSS-a, suglasio se sa stavljanjem zaštitarskih ustroja pod izravno Kvaternikovo zapovjedništvo. Nije zgoreg zato nazna iti, kako je u trenutku proglašenja Nezavisne Države Hrvatske bilo svega 200-tinjak ustaša (i to u Italiji), dok su zaštitarske snage HSS-a brojile kojih 140.000, istina slabije naoružanih, zaštitara.

Komunisti? Da, i hrvatski komu-

nisti bili su za samostalnu hrvatsku državu. Vidi se to iz niza neospornih njenica. CK KPH trebao je biti raspušten i najuren tijekom 1941. godine, jer je bio protiv neprekidno iz Moskve i Beograda poticanih diverzija, kao i osnivanja nekakvih partizanskih odreda. Sve to, unato stalnim pritiscima Valtera (Josip Broz Tito) i Vazduha (Josip Kopini , špijun Kominterne u Zagrebu).

Nažalost, osoba koja se negdje 1937. ili 1938. godine pojavila na elu KPJ, postavljena od strane Kominterne, a predstavljala se kao Josip Broz Tito, tome se energino i beskompromisno suprostavljala. „Prije e Sava pote i uzvodno, nego li e Hrvatska postati samostalna“, znamenite su Titine rije i. Stoga, ZAVNOH i tzv. Antifašisti ku Hrvatsku nije vrijedno ni spominjati u ozbiljnom društvu.

Hvala Bogu, te Titine rije i otišle su u vjetar. Zauvijek!

OTIŠAO SAM U USTAŠE S NAVRŠENIH 16 GODINA I 20 DANA

dr. sc. Tomislav Dragun

Razgovaramo s g. Ivom Matanovi em iz Zadra.

Pitanje:

Sve je po elo pod Kozarom. Može li se tako re i?

Odgovor:

Da. Ro en sam u selu Šimi ima kod Banja Luke, to nije 18 km sjevernije od Banja Luke pod planinom Kozara i najvišim vrhom na Kozari - Krnjinom. Bilo je to 9. velja e 1929., odnosno 1930. godine. Malo udno, dva ro enja u razmaku od godinu dana? Ništa udnoga. U moje doba, odnosno u doba, još uvijek, ratne 1945. godine, poslije bleiburške tragedije ljudi su se sami upisivali kod mati ara. Nije to ra eno iz neznanja ve iz nužde. U mom slu aju, ja sam u ustaše otišao s navršenih 16 godina i 20 dana. Tada je vrijedio krsni list koji se dobivao u župnom uredu, tamo gdje si kršten. Po povratku s Bleiburga odgovaralo mi je da se prijavim s manje godina, jer sam time izbjeao progonstvo. U mom mjestu sve je to bilo mogu e, jer nije bilo mati nih knjiga, jer su od strane partizanskih hordi spaljene sve crkvene knjige.

Pitanje:

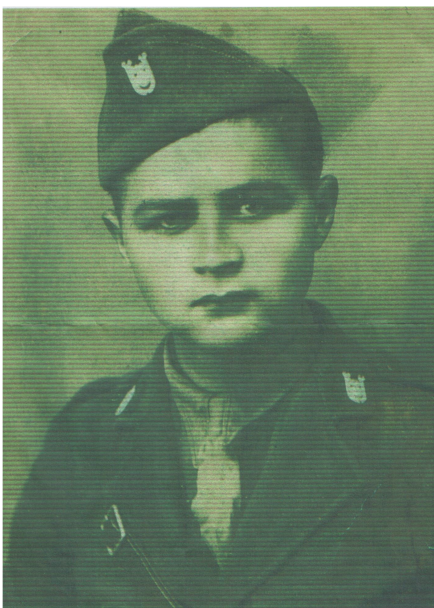
Od Bleiburga, pa do Šimi a. Daleko i opasno?

Odgovor:

Put od Bleiburga pa do sela Šimi a, to je posebna pri a u kojoj ima dosta zanimljivih detalja, pa to ostavljam za neku drugu temu.

Pitanje:

Ipak, recite bar nešto. Jeste li smjeli govoriti tko ste? Zapravo, jesu li Vas uspjeli otkriti?

Odgovor:

Teško pitanje, a još teži odgovor. Idemo mi ovako. Kako sam ja po povratku s Bleiburga izgledao još uvijek kao dijete, golobrad i dosta nizak, jedva 160 cm, nije mi bilo teško slagati i godine starosti i jedno vrijeme pritajiti se u selu. ak sam se nastavio školovati u Banjoj Luci. Nu, to je sve bilo za kratko vrijeme. Ve krajem 1946. godine za vrijeme tadašnjih prvih izbora, a koje su oni zvali i demokratskim, došao sam pod udar još uvijek nepostoje eg zakona i osu en na 5 godina robije i to samo zato što sam kao kontrolor na izborima primijetio da se premještaju liste s tkz. orave kutije (lista bana Ivana Šubašića) na onu drugu, gdje je bila lista partizana. Napominjem da se tada glasovalo s gumenim kuglicama, a kutije su s unutar-

nje strane bile obložene filcom, ali samo one partizanske, dok su ove druge Šubašićeve bile neobložene, tako da se to no znalo tko baca kuglu u „ oravu“. Ja tada - još uvijek neiskusno glasno sam komentirao i ve nakon 3 dana bio odveden u zatvor u tadašnji novoosnovani kotar (srez) Omarsku, a nedugo zatim, po etkom 1947. godine sam bio i osu en.

Pitanje:

Bilo je to novo vatreno krštenje, na partizanskoj strani?

Odgovor:

I vatreno, i pakleno. Zapravo, ovo s Omarskom bilo je moje prvo pravo hrvatsko nacionalno krštenje. Nisam dosu enu mi kaznu izdržao u cijelosti, jer sam stjecajem okolnosti imao sre u da prona em neku daljnju tetku, po o evoj strani, koja je bila udana za nekog domobrana, a poslije partizana, a koja me je izvukla iz zatvora i zaposlila u pilani Banja Luka. Od rada sam se u Banjoj Luci školovao i završio srednju tehni ku šumarsku školu (poslije u Hrvatskoj i višu) i premješten na rad u Bosanski Kobaš.

Pitanje:

Onda ponovno u „ orku“?

Odgovor:

Opet. Na usavršavanje. Nije dugo potrajalo da sam ponovno završio u uzama. Ovog puta bio sam osu en za djelo, vjerovali il' ne, za suradnju s etnicima u Motajici. Naime 1949. godine u Motajici su se pojavile

velike kradje državnih skladišta za hranu za šumske radnike na radilištima, a oni su govorili da po šumi haraju ustaški križari i da plja kaju. Me utim, kada su plja kaši pohvatani, a ja sam ve tada bio u istražnim uzama u Srpcu, vidjelo se da su to bili etnici na elu s jednim popom, s jednim u iteljem i s još nekoliko okorjelih srpskih etnika. I ovaj slu aj zahtijeva više elaboracije, pa u i to ostaviti za neku drugu prigodu.

Pitanje:

Specijalizacija je tražila svoje, moralo se upoznati Srbiju?

Odgovor:

Koncem 1950.g. odlazim u voj-sku koju sam odslužio svih 18 mjeseci u Vranju. I za vrijeme služenja vojske imao sam neugodnih političkih situacija, no i to u ovog puta presko iti iz istih razloga, jer zahtjeva puno pisanog prostora.

Pitanje:

Trebalo je raditi, izgra ivati socijalizam?

Odgovor:

To no. Po povratku iz vojske zaposlio sam se u Drvnoindustrijskom poduze u Sisak, gdje sam radio po raznim radilištima u svojstvu poslovo e i upravitelja nekih manjih pogona, a zatim sam radio još neko vrijeme u Dvoru na Uni, zatim u Sunji, sve dok 1955. godine ne odlazim u Ogulin, prvo u Drežnicu, tada zvanu partizansku Drežnicu, a zatim u Ogulin, pa Josipdol i najzad u Gospi , moje zadnje mjesto zaposlenja, gdje sam ostao punih 10 godina i nešto mjeseci.

Pitanje:

Što je sa zatvorom? Zar je usta-

ša mogao toliko dugo biti na slobodi?

Odgovor:

Ma kakvi. Ni u Ogulinu nisam baš dobro prošao. I tamo sam zaradio 2 godine političkih uza. Osu en sam tada po lanku 119. i 174. tadašnjeg Krivi nog zakona. Vrlo zanimljiva je ta pri-a o mom kažnjavanju u Ogulinu, odnosno na Okružnom sudu u Karlovcu 1956. godine. Evo samo jednog dijela iz te presude.

Pitanje:

ekajte malo. Dobili ste presudu?

Odgovor:

Da. Tad su se ve pisale presude. Uskoro e ma arski doga aji. Mirisalo je na prevrat. Pribojavali su se. Vratimo se mojoj presudi:

„Okrivljeni je tokom 1955. godine u Drežnici pred nekoliko osoba javno govorio kako je u Jugoslaviji loš standard te je izme u ostalog ispri ao i antijugoslaven-ski vic, kako su se na granici Ma arske i Jugoslavije susreli ovca s hrvatske strane i magarac s ma arske i pitali jedno drugoga: Najprije pita ovca magaraca, zašto bježi iz Ma arske. Magarac odgovara, da ide u Jugoslaviju na 3 mjeseca kursa pa da postane direktor, a potom magarac pita ovcu, pa zaboga, zašto ti bježiš iz Jugoslavije? Ovca odgovara, pa bježim zbog toga jer su mi u Jugoslaviju šišali vunu i tada kad to nisu trebali, dakle zimi, pa se bojim da mi i kožu ne skinu....“

Pitanje:

Samo to? Zar nisu mogli i nešto nadodati?

Odgovor:

U istoj presudi ima toga još sli-nog gore spomenutom, pa smatram da sve to ne treba ponavljati. Nu, bilo kako, koštalo me je 2 godine novih uza, koje opet nisam sve izdržao. Posebna je i to pri a i okolnosti, zašto sam toliko kažnjen i zašto sve to nisam odležao u zatvoru.

Ivo Mašina, hrvatski mučenik, ubijen 1961. u komunističkom logoru Stara Gradiška

Pitanje:

Puni ste toga. Jedva ekam nastavak razgovora. Kuda ste krenuli, kako Vi to kažete, nakon uza?

Odgovor:

U samom Gospi u nisam bio politički proganjan, al' sam bio pod prismotrom svakako i više puta pozivan u Udbu na nekakve informativne razgovore, koji su više li ili na babske akule, nego li na neki političku izmjenju misli. Razgovaralo se ponajviše o tome, tko je kakav patriot i koliko je odan tekovinama revolucije i NOB-a. S ovom „revolucijom i NOB-om“ znali su toliko gnjaviti da mi je esto puta dolazilo za „explodirati“. Nu, pou en ranijim iskustvima, sve sam to

stoi ki izdržavao. Najgore mi je bilo kada sam morao pušiti njihove cigarete i piti pi e, koje su mi za vrijeme razgovora nudili.

Pitanje:

Znalo se, dakle, i popiti. U ast Druga Tita?

Odgovor:

Zamislite si toga štosa. Pozivaju vas na sumnjiv politi ki informativni razgovor, a uz to vas još i aste?

Pitanje:

I prevaspitali su Vas. Iscijedili su iz Vas ustašu, kao limun?

Odgovor:

Iz mene? Ne znate Vi još dobro lvinu.

Dok sam službovao u Gospi u uspio sam se koncem 1957. godine spojiti s Krugovalnom postajom Madrid, koja je na hrvatskom jeziku svaki dan u 15.15 sati emitirala petnaestominutni program. Raznim kanalima slao sam im kratke vijesti iz Hrvatske i BiH o politici i zbivanjima. Ponajviše neke banalne vijesti o tome tko je kome „maznuo“ ženu u krugovima oficira i državnih službenika, tko se i zašto rastao sa ženom i sve to opet u krugovima oficira, partijskih i državni službenika. Ove vijesti su ocijenjene vrlo efikasnim, jer kada su se one emitirale 3 puta dnevno (15.15, 22.15 i 5.15) nastajao je kaos i uznemirenost me u prozvanim ljudima. Naj eš e su bjesnili, kako su im se ustaše uvukle i u postelje i sve znaju o njima.

Pitanje:

Bile su to prve hrvatske sapunice. Kako ste „snimali“ pojedine epizode?

Tragovi Josipa Broza Tita

Odgovor:

Vijesti o ovim događajima uvijek sam radio po sli noj shemi. Primjerice iz Ogulina sam pisao o zbivanjima u Banja Luci, Sunji, Sisku i drugim mjestima koja sam dobro poznavao. Iz Gospi a pisao sam o događajima u Ogulinu, Gorskom Kotaru i cijeloj Banovini i Kordunu. Iz Murtera i Zadra pisao sam o događajima u Lici, a rijetko iz Južne Hrvatske (Dalmacije), gdje sam ina e bio i povjerenik Matice hrvatske. I sve to radi toga da ne bih bio otkriven. Za Banja Luku sam imao pseudonim „Vida ek“, za Gospi bio sam Ivo Valenti . I to zato, jer oko Banja Luke i Gospi a ima puno Valenti a. Služio sam se i drugim pseudonimima i šiframa s brojkama, koje su za ovu pri u nebitni, pa ih stoga i ne navodim.

Pitanje:

Jesu li tražili scenaristu i redatelja?

Odgovor:

O ho, ho. Itekako. Pouzdano znam da su neki prezimenjaci i

imenjaci mojih pseudonima bili pozivani na informativne razgovore i osumnji eni kao suradnici krugovalne ustaške postaje Madrid, pa ako im se tada štogod dogodilo, ja im se ispri avam, što su i nesvjesno u neku ruku postali moji suradnici. Ako ih još ima me u živima iz ovih mjesta koje sam gore spomenuo, ja ih i preko ovog intervjua pozivam da mi se jave, da im platim „odštetu“ za pretrpljeni strah ili eventualno fizi ko maltretiranje od strane Udbe i drugih represivnih komunisti kih organa.

Pitanje:

Gledaju i Vas danas, kako se sjajno držite u pomalo ozbiljnim godinama, sve nam se to ipak ini premekanim. Ili se radilo o pripremama za ozbiljnije zadatke koje su kucale na vrata?

Odgovor:

Naravno. Za vrijeme Hrvatskoga prolje a, koje po inje još s Deklaracijom o hrvatskom jeziku i Hrvatskim književnim listom 1967. godine, djelatno sudjelujem u teku im politici i zbivanjima

ma. Najprije radim u Gospi u kao povjerenik i član MH, a potom u Južnoj Hrvatskoj kao povjerenik MH i dopisnik Hrvatskog tjednika. Cijelo to vrijeme za mene je bilo najburnije, a mogu s današnje distance reći i naj-sretnije u mom životu. Iako sam i na ovom poslu zaradio 7 mjeseci strogog zatvora, sve sam to stojeći izdržao. Inače mi se da sam puno toga učinio. Upisom nekih Hrvata i Hrvatice u članstvo Matice hrvatske, inače mi se da sam na neki način testirao hrvatske ljude: Tko kamo pripada?

Pitanje:

Da?

Odgovor:

Po mom od vrlo zanimljiva podatka s otoka Murtera, partizanskog mjesta, gdje je 80 % odraslih bilo u partizanima. Preko 150 ljudi se uključilo u MH. Dakle više od petine odraslog stanovništva, što je zavidna brojka, jer se radi o sinovima i unucima partizana, a bilo je i preobraćenih partizana koji su prešli k hrvatskim nacionalistima. I dan danas ti isti ljudi su na hrvatskoj strani i uvijek glasuju za hrvatske opcije.

Pitanje:

Možda je Murter iznimka?

Odgovor:

Ni govora. Isti slučaj preobražaja partizana dogodio se i u još nekoliko mjesta. Primjerice u Primoštenu, Vodicama, Drnišu, Sinju, Makarskoj, a ponajviše u zaobalju cijele Južne Hrvatske. Svakako moram ista i zadarsku okolicu, današnju cijelu županiju, koja se je toliko „pohrvatila“, a neki kažu i „poustašila“, da ni dandanas komunisti ne mogu

do i do vlasti. Osim otoka Vira i gradića Nina, koji također nisu više partizanski, gdje trenutno vladaju SDP u koaliciji s nekim drugim, nazovimo ih hrvatskim stranicama.

Za Hrvatsko proljeće vežu me mnoge druge stvari i zanimljive pojedinosti koje u ipak morati nekako sublimirati i napisati u malo opširnijem obliku i izričitu. Zato sam i ovaj razgovor bitno skratio.

Pitanje:

Zna li, Za Dom Spremni?

Odgovor:

Uvijek. I kao nas je Domovinski rat. Što se njega tiče, sudjelovao sam na raznim političkim volonterskim funkcijama, kao što to radim i danas, a za vrijeme samog trajanja rata bio sam uključen u obavještajnu mrežu SZUP-a. I na bojišnice sam išao povremeno u okolini Zadra, Šibenika i Gospića. Dakako bio sam i civilno naoružan. Nerado sam to prihvatio, ali sam zbog moje starosti morao biti po strani. I često puta sam i prisilno tje-

ran s bojišnica, što im i dan danas ne mogu oprostiti. Nu, što je, tu je. I u ovim godinama ne želim pokleknuti, radim i više nego bi, s obzirom na zdravstveno stanje, trebao. I sve to, opet, radim volonterski i sa zadovoljstvom.

Pitanje:

Nešto ste zaboravili. Brijuni opet rade. Društvo se skuplja. Perković i dalje savjetuju Predsjedničke dvore. Hoće li nešto o lustraciji i dejugoslavizaciji?

Odgovor:

Hoće, ali sljedeći put. Toliko hoće valjda poživjeti, pa da i tu zaostalu trulež do kraja oistimo. Vrijeme je da se, nakon dobro obavljenog posla, „mladi“ ustaša konačno i slavodobitnički odmore.

Zaključak:

Rekli bismo, sa zadovoljstvom, zasluženo.

MONUMENTI U MINIJATURI

Mario Miloševi

U srijedu 9. travnja 2008. godine u prostorima Arheološkog muzeja u Zagrebu otvorena je retrospektivna izložba

MONUMENTI U MINIJATURI,

akademske kiparice

ANE KOVA

Izložbu je otvorio Stanko Špoljari, prof., kustos Umjetničkog paviljona u Zagrebu.

U glazbenom dijelu nastupila je violinistica Lara Silvestri Valdevit.

Izložba će biti otvorena za posjetitelje od 9. travnja do 10. svibnja 2008. u terminima utorak – petak od 10 – 17 sati i subota – nedjelja od 10 – 13 sati.

O izložbi Ane Kova rekli su ...

Stanko Špoljari :

„Ana Kova stvara bez ikakve poze, kiparski uvjerljivo i iskreno, te ispovjedni vid svoje umjetnosti, notu psihogramskog, prepliće s općim. Ana poštuje tradiciju, no vid klasi ne ljepote u oblikovanju zadržava tek od slušanja do slušanja. Teme kojima je zaokupljena ne podnose nikakve kompromise, jer često u prvi plan dolaze talozi izgubljene ljudskosti. Ana Kova izborila si je pravo, životom i djelom, kriti kog odnosa prema svijetu i povijesti. S postojanošću u ljubavi za vlastiti narod i na elima baziranim na kršćanskim vrijednostima.“

Ivo Šimat Banov:

„Ovo ne bih mogao nazvati opusom u konvencionalnom smislu riječi: to je dnevnik straha i tjeskobe i dnevnik radosti, a koje je kulturom svojega govora i mogući nostima svojeg „sitnopisa“, ispisalo i nijanse osjeta, ostvaruju i zacijelo jednu od najuvjerljivijih i najsugestivnijih cjelina suvremene hrvatske umjetnosti.“

To je zapravo dnevnik jednog monumentalnog sitnopisja – uvjerljivog i nadasve iskustvenog. Taj dnevnik nije mračan ni ti svijetao, pesimistički ili optimistički: to je kronologija duha i iskustvo, a koje je provelo (dugovjeku) sezonu u paklu i (kratkovjeku) sezonu u raju, rajaju i tanko utnim organizmima u vremenima najbestijalnijeg saka enja ljudskog lica.

PODVIJENI REP STJEPANA MESIĆA

Kominternovci, za one koji to ne znaju Kominterna označuje Komunisti ku internacionalu, dakle ortodokсни komunisti preko no i postadoše antifašisti. Ništa ih pritom nije smetala neoboriva činjenica kako su antihitlerovski raspoloženi postali tek od onda kad su nacisti krenuli prema Moskvi. Odlučno i uspješno. Unato tome, zaključkom prijateljskom paktu između Hitlera i Staljina.

Trebali su, naravno, saveznike, a ovako im se činilo da će ih lakše naći. Nije im, dakako, smetalo što se o tako važnim stvarima nisu ni s kim, nikada i nigdje, razgovarali, kamo li dogovarali. Imali su svoja stajališta kojima su se drugi morali priklanjati. Priklanjati i prigrabiti ili pogibati.

Onda, opet, kad je vrug odnio šalu, postadoše veliki demokrati i državotvorni Hrvati. čak i vjernici, iz prvih redova do oltara, po mogu nosti u katedrali, pred Papom. Ne primjećivati, ne smjeti primjećivati, te i takve njihove „sitne“ promjene ponašanja nešto je što se samo po sebi razumije. Unato tome, njihovoj trajnoj privrženosti i odanosti idejama i postupcima (demokratskog) centralizma, koja im, brat bratu govore i, oduvijek viri iz svih pora prilagodljiva im tijela i duha, ako ga kojim slušajem još negdje imaju. Uvijek više, razumije se, prevarantskog, nego li potrebom opstojnosti uvjetovanog. Izvorno utvrđenoj i dosljedno prakticiranoj.

Čekalo se poslije toga Marsove, da se i u njih, bude potrebe, preoblikuju, pa i preobraze, odnosno takvima u danoj prilici predstave. Zavisno, prosudenoj probita nosti, dotično nakani i koristi, po zamisao vodilju im. Na vlast i vlast, svojstvene im pohlepe i grabežljivosti.

Nu, iznenadi ih Bush. Do e prije Marsovaca. Pri kraju svojega predsjedničkog mandata, ali ipak na vrijeme i izgledno.

Odmah će mu prijateljski, po običaju, pristupiti. S osmijehom od uha do uha, u ime svih njih, reći će mu Stjepan Mesić: „Klanjamo se veleuvaženi i velemladici. Samo smo na Vas čekali. Cijelog života, predživotom i nadživotom. U Vama i s Vama, u Vašoj obojivosti i ljepoti i mi sami smo posve sadržani, cjelokupno naše pošteno i zasno bitno. I sva naša obojivanja. I sveukupna naša budućnost. I .. I ...

Jedva čekamo uručiti Vam odličje Velereda ...“ Zna on to dobro izvesti. Ni da bi pritom trenu o imao, kamo li svojim velikim i dišnim obrvama. Stara fora, komunjarska. Izvježbana i iskušana. Do perfekcije usavršena. Međutim, ni George W. Bush, iako je Bush, ne bi se reklo da je veslo sisao. A i da je, odatavno je to bilo. Zaboravilo se. Leteći prema Zagrebu, ovaj put u drugom Air Force One, zabavljao se slušajući i svoje doglavljenike kako ga podsjećaju na sva ona antiamerička umstva upravo Stjepana Mesića, ovjeka koji je svojedobno SAD optužio za agresiju na Irak, da bi onda bio i jedan od glavnih sudionika Summita nesvrstanih u Havani, kod osvjedočenog demokrate Fidela Castra.

Dovoljno je od toga upamtio da bi mogao onako šeretski kliknuti okom, i to desnim, dok mu je Stjepan Mesić izručio dobrodošlicu. Ozbiljno, s naočima, za govornicom.

Bilo je to ovaj put, svjestan je toga bio i sam Stjepan Mesić, samo najobičajnije podvijačje svoga veštinjalog i kusastog repa, sve do zemlje, po prašini, nego li ma i najmanja pomisao na nekakvu slabodobitnost stečenu novom preobrazbom. Došla maca na vratanica. Ili: Došla gica na kolica. Kako se kome bolje sviđa.

Mašala!

UBI GA HRVATSKA, DANAŠNJA HRVATSKA

Navla i se ugodna zagreba ka ve er. Bliži se 20 sati 3. travnja 2008. godine. Prije malo vreme na radijski sam uo još jednu tragi nu novost. Nakon usmr enja etiri ranije njegove žrtve pala je i peta. Poginuo je i on, od svoje ili policijske ruke, tko e ga znati. Ionako, to je svejedno.

Teško mi je pisati o Ivanu Koradi, hrvatskom branitelju, jednom od velikih osloboditelja Knina. Osobno ga nisam poznao, ali kao da jesam. Stoga, kad god pomislim na kninsku tvrdjavu, kad ju god prolaze i Kninom obavijem pogledom pomislim i na njega. Bio je junak, heroj Hrvatskog domovinskog rata, uzor svakome koji se ikada i igdje bude borio za nezavisnu hrvatsku državu. Ostao je bez ruke u nemilosrdnim borbama s jugo etni kim bandama, ali se nije povukao na svoje zagorske brege, nego je nastavio putem prema pobjedi. I do ekao ju je.

Zato, neka mu je vje na slava i laka hrvatska zemlja u koju je tako naglo, pre naglo, otišao. Zauvijek.

Nije ugodno pisati o Ivanu Koradi, jednom od najve ih hrvatskih vojskovođa svih vremena. Novom Josipu Jela i u iz najslavnijih njegovih dana. Knin je srce i ki ma Hrvatske. Osloboditi njega, zna ilo je osloboditi Hrvatsku. Znao je on to dobro Ivan Korade, smogao je snage za to u initi, a i u inio je. Nu, znao je isto tako, taj naš veliki general, da treba biti i ovjekom. U jednom trenutku, posebno zna ajnom, odlu nom i trajno uo lji vom, to nije bio. Nažalost svih nas. Postao je ubojica svoga pri-

jatelja i suborca, ubio je svoga tihog susjeda, oduzeo je život nemo noj starici i njenom tek pupaju em unuku. Nije to smio u initi i taj e njegov ne in vjeno bilježiti njegovu obitelj, njegove potomke. Zašto si to u inio generale? Jesi li tada mislio na nas, na Hrvatsku koju si branio i stvorio?

Ne mislim da je skrenuo pame u, ali niti da je bio loša, zla osoba. Tamo tada se i takav nikada ne bi žrtvovao za Domovinu, nego bi kao mnogi od onih fantomskih 500.000 hrvatskih branitelja ispijao kavu u nekom inovnikom kutu raznih logistika ili drugih službi koji se uvijek nastoje afirmirati onda kad netko drugi dovrši posao, kad netko drugi odradi onu mu nu, tešku i krvavu zada u od koje se svakome okre e u želudcu, povra a se, gadi se.

Što je onda po srijedi?

Ubi generala Hrvatska, današnja Hrvatska, država bezakonja, nemorala i pohlepe, ubi ga djavolski kukolj koji se namnožio. Ni on svem tom zlu, toj stalno nazo noj stranputici nije odolio. Sve se može initi. Nema Boga, nema grijeha, nema kazne. Uvijek se sve dade srediti. Kanim se zakona, otarasimo se stega i ograni enja, ona nisu za nas. Mi smo iznad svega. Nedodirljivi.

I onda se dogodi nezgoda, ne bih rekao grješka, jer sve je bilo jasno i precizno, vojni ki odmjeneno. Tragovi e nestati, a ako i ostanu na i e se prijatelji koji e ih prekriti, a da više od njih ne ostane ništa. Zar je to uop e

nešto novu u današnjoj Republici Hrvatskoj?

Ustrijeljeni Pšenice je uspio preživjeti. Vidio je svoga ubojicu, a ubojica to nije znao. Mislio je kako je smrt završila svoj posao. A nije bila. Otad za Ivana Koradu više nije bilo povratka. Giljotina se lagano, ali neumitno spuštala prema njemu. Znao je on to, kao i oni koji su ga gonili. Jednako su tražili nekakva rješenja za koja su znali da ih nema. I nije ih bilo.

Morao je pasti ovjek, a da bi se o uvao sustav. Upravo onako kako je to, ina e vrlo nesimpatini, Branko Miji iz „Novog lista“ prije dva dana to no, ne bih rekao proro ki, predvidio i opisao. Nije pogriješio, reklo bi se, ni za minutu, ni za milimetar.

Sustav je tako spašen, a još jedan, pogotovo braniteljski, grob koji mu se u temelje pridoda ne e ga suviše optere ivati. Što i bi, uostalom.

Eh, taj Pšenica.

Obnavljat e se i dalje dvorci prekononih bogataša, plovit e sve ve e i sve brže jahte dojuerašnjih opan ara, bujat e neobraniteljska populacija kao gljive poslije kiše. Dobro! Svaka ast! Uistinu! Zar smo od Hrvatske koju smo sanjali sobodnom i nezavisnom išta drugo i mogli o ekivati? Maštati da, ali o ekivati ne. Barem se tako sada ini kad je ostvarena ta tisu ljetna stvorena državotvorna želja.

Neka oni samo tako misle. Dok mogu, dok su u prigodi.

Mi svoje pak i dalje znamo. Ma-

lo smo, istina, zastali, malo smo se ko biva umorili, malo su nas zastrašili, a i opsjenili. Nu, sve je to prolazno i ograničeno. Prolazno. Kao i uvijek. Dovoljno je osoviti se na svoje noge i po i dalje za davnašnjim ciljem.

Bitno je u svemu tome ne ostati bez osjetila, bez pameti, bez svjetlosti, bez vjere. Tada je nam opet sve krenuti na pravi način, a mi ćemo po i tamo kuda nam je oduvijek i. S našom težnjom i privolom. Znamo dobro što nam smeta, što nam nije po volji, odašta nam je „pun kufer“ i ega nam je zaista dosta.

Dosta nam je, ...

Dosta nam. Treba mijenjati. Kako? Onako kako se može i kako je izgledno. Nije za smetnuti s uma niti to da je i revolucija demokracija. Vlast naroda - ali za narod.

Dosta nam je bez o ne grabeži naših vodja.

Brinemo za generala Ivana Čermaka dok boravi u haaškoj tamnici. On međjutim o tome ne brine. Njega uzbuđuje pomisao

na novi biznis. Prodao je Tifon za 150 milijuna eura, pa ne zna kud će s lovom. O ito, premalo je stekao, kako mu se čini, tijekom ovih 15-tak godina hrvatske samostalnosti.

Dosta nam je beskrupulozne pohlepe hrvatskih nazovi-managera, kojima sva sposobnost i umijeće proizlaze iz korupcijskih sveza s hrvatskim državnim vrhom.

Govorimo o pustim hrvatskim područjima: Lici, Banovini, Baranji, koja jedva obranismo. Želimo ih razviti, kanimo napuštenu sela i gradove, ali novca nema. To no, nema ga za one koji bi gospodarskim razvitkom željeli uvrstiti Hrvatsku, barem u ovim „avnojevskim“ granicama, ali ima dosta gotovine (iako nam nedostaje Gotovina) za ukrkati 10 milijuna eura u vrijednu jahtu Pave Zubaka.

Dosta nam je kičmenja domoljubljem i braniteljskom mašuranjem, tuđim perjem i paperjem, tobožnjim žrtvama za Domovinu (i za narod, da ne kažemo i za partiju), koje su sama laž i prije-

vara.

„Stid me je i u ulicom“, reći će nam brzoglasno ovih dana jedan branitelj, ratni vojni invalid, naprasno umirovljeni redarstvenik iz Bjelovara, „te prolaziti pokraj moja dva susjeda s tri puta veći mirovinom od moje redarstvene mizerije, koji su također odjednom postali ratni vojni invalidi, ali u glavu, i to 2007. godine, brinu i se u tamo nekome ministarstvu jedino o tome kad će im završiti radno vrijeme. Eto, novine pišu, čak i to da je iz Bljeska od 7.200 vojnika izišlo 7.000 invalida.“

Dosta nam je takve Hrvatske koja ubija svoje roditelje i njihovu djecu, upa svoje korijenje i na njima peće svoju povijest, ovakve Hrvatske kakvu danas živimo. Hrvatske bez izlaza, izgleda, prilike i budućnosti za sve poštene, marljive i bogobožne ljude, za Hrvate i za sve, kako se znalo reći, svoje građane.

Uzdamo se samo u Tebe, oh jedini naš Bože. Pomozi nam. Ništa tebi nije nemoguće. Znamo za to, pa se zato i nadamo.

Mrvoje Mirkovi

uz spomenik 1000 godina hrvatskog kraljevstva u

Rajevom Selu

BITI ČETNIK

Kako je biti etnikom? Ne znam odgovora na to nezgodno pitanje, iako me je znalo itekako zanimati. Zaista, kako je onima koji se osje aju i smatraju etnicima.

Ima ih još uvijek, izvan svake je sumnje. Neki su samo paradni etnici, neki su željni, tihi i skriveni u srcu. Šubara, duga i neuredna brada, nož u zubima, nikako im i nikada nisu bili strani. Iznad njih lubanjska zastava s prekrštenim kostima kao naznaka glede rezultata koje iza sebe ostavljaju.

U zbilji pak etnici su jaki i snažni kad su pred njima nemo ni. Tada brzo i djelatno rukuju svojim ručicama i priručnicima aparata kojima su masovna grobišta priručno odlagalište. Što je otpor manji, to je berba veća i obilnija.

Neustrašivi su u vlastitom dvorištu. Nu, znaju se ponekad naći i na područjima gdje je nazočna djeneralska ruka samo pustisan, a kokarde muzejski uzorci zla. Tada i nije lako biti etnikom.

Iz Civljana je grmilo po Hrvacama i Sinju. Martićeva odrpana soldateska nije znala za milost. Nije, međutim, ni udo. U Civljanima su živjeli pravi etnici. Od rođenja.

U Civljanima je zaselak imenom etnici. Zaselak nezgodna naziva, kojeg se teško odreći, kao i prezimena što ga nosi njegovo pučanstvo. Može se istina, promijeniti, ali zašto? Lijepo zvuči, od starine. Takva je uostalom i tradicija. Identifikacija. Držati se svoga, osobito kad je pravo.

Ispod zaselka etnici, zapravo podno seoske crkve, jedan je

od trinaestak izvora Cetine, a iza njega Svilaja. Na sat vožnje je Šibenik. etnici su Šibeniku, dakle, i dalje na domak.

Do Hrvatskog domovinskog rata etnici su brojili 150 do 200 stanovnika. Sada ih je svega 15-tak. Kažu da je najmladji braćun par u šezdesetim godinama. Obnovile su im se i kuće. Nije ih, dakako zaboravila međunarodna zajednica, kamo li Hrvatska, ali ljudi se ipak ne vraćaju. Nekome bi od naših antifašista moglo zvukati grdo kad bi se otvoreno reklo: Hvala Bogu!, pa tako onda (sada) nije niti potrebno govoriti.

Ovi su etnici upravo na svoj način ispijili jutarnju kavu

Što rade i od čega žive preostali etnici?

Prema „Novom listu“ (Zorana Lazinica, 30. ožujka 2008.) Joka i Sava imaju po sedamdesetak godina. Žive sami, jer su sinovi i kćeri otišli tamo gdje se drugdje živi. Imaju 1.004 kune mirovine (ne zna se kakve) i 80 košnica za pčele, te godišnje proizvedu 200 do 300 kg livadnog i lijeskova meda. Sava sam radi košnice, ali i zna odakle mu prezime. „Ovo je prezi-

me još od prije prvog svjetskog rata, a neki pišu da postoji od doba Turaka. Našao sam jedan zapis da je neki vojnik etobaša branio Dalmaciju od Turaka, ostao je ovdje i oženio se i mi smo onda dobili to prezime etnik. Prezime ne određuje ovdje, eto, takvog smo ga dobili.“ I sa uvali, dodali bismo, s ponosom.

etnici se nerado vraćaju u etnike.

Boja etnikere i svoje razloge za to: „A šta da vam kažem. I našu šumu su posjekli kad smo otišli. Ništa nemamo. Mjesto je nam izumrijeti.“ Slavko etnikere ju nadopuniti: „Što u od svojih 80 godina. Usadim malo krumpira i zeru paradajza. Držim i nekoliko kokošiju. Nemam ja više snage za išta drugo.“ Sin mu je u Zagrebu, jednako i u Sloveniji, a druga se vratila (ne reče gdje). Voli televiziju, ali ju ne gleda. Sin mu je darovao televizor, ali nema ime platiti pretplatu. Jadna ovdje.

Eh, kad Oni, kako li se samo zvaše, ne bi niti postojali. etnici bi tada bili puni, naravno, etnika. Zbog Onih moradoše etnici otići, a isto se, izgleda, uiniti i svi etnici koji su se vratili. Ne umru li prije toga.

Suosjećajima i s etnicima, svejedno moramo reći: Adio, kad vam se veći ide!

HRVATSKA I NJENI PRAVOSLAVCI

Slobodan Uzelac

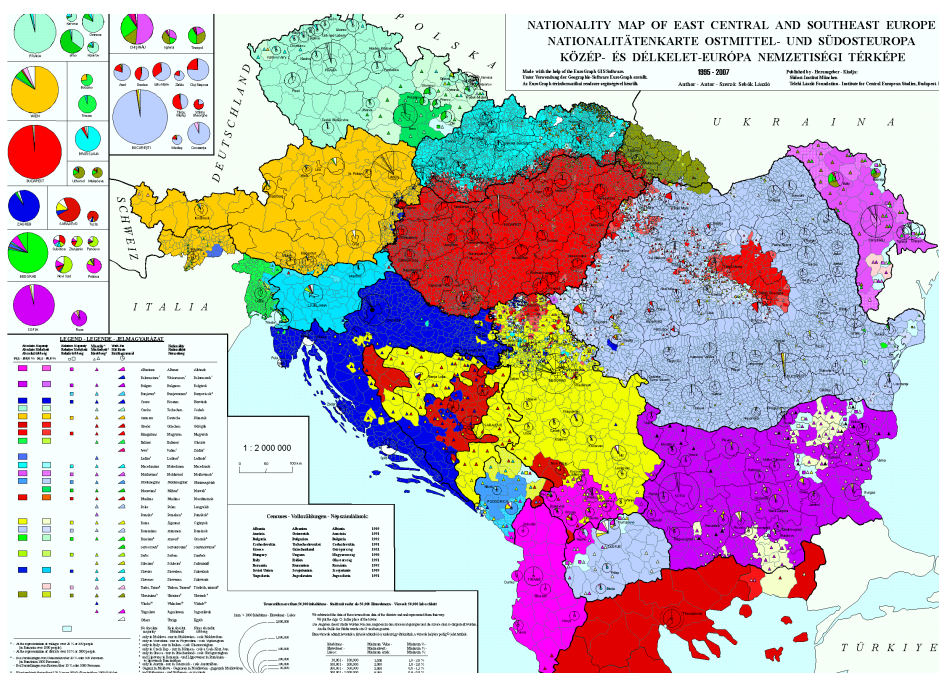
O tome dokle je sezalo i seže neprihvatanje Srba iz Hrvatske u gradnji hrvatske samostalnosti govori i obilježavanje, to nije neobilježavanje, mjesta i datuma pogibije prvog hrvatskog policajca Gorana Alavanja.

On je bio Srbin, rodom iz Karina Donjeg, u općini Benkovac. Poginuo je na dužnosti na putu između Obrovca i Karina, 17. listopada 1990. godine.

MAJKE MI, NISAM ZNAO

„Istina je, crnogorski prora un punio se prihodima od šverca cigaretama. Ja s tim nisam povezan, niti sam što znao“, reče u petak 28. ožujka 2008. godine talijanskim policajcima Milo Djukanović tijekom šestsatnog ispitivanja. Za vjerovati mu je. Ta gdje bi to mogao znati šef države. Prora un je, uostalom, samoobnovljiv akt, koji sam sebe donosi, odnoso usvaja.

Nije niti Hrvatska daleko ... Djukanović u. Samo se štiti.

Pribavio: Borna

Još uvijek i nakon 17 godina od proglašenja neovisnosti jedine nam domovine Hrvatske suo avamo se s jednom vrstom agresije na naš narod. Naime, naši neprijatelji uvidjevši da silom ne mogu pokoriti naš narod promijenili su taktiku svog djelovanja, koje se sada može okarakterizirati kao organizirana kampanja protiv Hrvata i svega što je Hrvatsko.

Djeluju i na svim poljima prikazuju Hrvate kao genocidan narod, što im ipak teško polazi za rukom, jer nose stigmju Srebrenice, Vukovara, Škabrnje i Prijedora. Uo ivši sli nost jezika kod južnoslavenskih naroda omalovažavaju ili negiraju postojanje hrvatskog jezika, prikazuju i ga kao svoj (Vukov) na mnogim forumima po internetu, stoga Vam predlažem da posvetite jednu stalnu stranicu hrvatskom jeziku i pismu!

HRVATSKI PRAVOPIS MORA ODGOVARATI DUHU HRVATSKOG JEZIKA

Dr Mile Budak

Zagreb, 23. lipnja 1941.

Izdana je ova ministarska naredba o hrvatskom pravopisu:

Hrvatski pravopis mora odgovarati duhu hrvatskog jezika pa mu valja posvetiti osobitu pažnju. Znati pisati i znati govoriti nije isto, ali se jedno naslanja na drugo pa pisanje prilagoditi govoru može imati svoje razloge samo dotle, dok ne bi pisanje zamelo rije tako, da se ona iz pisma ne bi prepoznala. Otud i pitanje o glasovnom i korjenitom pisanju. Duh pak jezika odlučuje o tom, da li ćemo se i kad ćemo se i gdje ćemo se držati jednog ili drugog pisanja. Na duhu se osniva i samobitnost jezi na, na hrvatskom duhu hrvatska jezi na samobitnost.

Kako treba znanosti dati priliku, da i ova pitanja produbljuje, a znanost nije ni u jednom kulturnom jeziku u tom dala za sva vremena posljednju rije, ministarstvo bogoštovlja i nastave prihvatilo je u pitanju o hrvatskom pravopisu ovu misao:

Hrvatski se pravopis ima provesti na na elu etimološkom tako, da se utvrde sve etimološke mogućnosti osnovane na znanosti, koja ima odrediti svuda ono, što u duhu hrvatskog jezika nalazi svoju potvrdu.

Prema tome dosadašnji školski pravopis mijenja se u ovim tokama:

1. Glas Dj ne sljubljuje se po zvuku, pa prema tome na pr. umanjenu rije od ŽEDJA treba pisati ŽEDJCA mjesto ŽE CA; vodstvo mjesto vodjstvo (vo -

stvo) i t. d.

2. Kod rije i muškoga roda, koje se svršavaju na –TAK i –DAK s nepostojanim A, suglasnici T i D ostaju ispred C bez promjene; dakle: po etak – po etci; patak – patci mjesto paci; zadatak – zadatci mj. zadaci; redak – redci mj. reci; dohodak – dohodci mj. dohoci; cvijetak – cvijetci mj. cvijeci, predak – predci i t. d.

Kod rije i sa završecima - TAC i – DAC s nepostojanim A, GDJE JE POTREBNO OZNAČITI RAZLIKU U ZNA ENJU RIJE I UVAJU SE OSNOVNI SUGLASNICI: na pr.: mlatac – mlatici; mladac – mladci i sli no.

3. Kad nakon ispadanja nepostojanoga A od završetka – LAC muških imenica dodje glas L na kraj sloga, ne pretvara se u O i ne slijeva se s prethodnim O; na pr. stolac – stolci mj. stoci; dolac – dolci i t.d.

4. U imenima mjesta s nepostojanim A ne prevodi se sljublivanjem, kad A ispadne; na pr. Medak – Medka; Gradac – Gradca mj. Graca i t. d.

5. Pravopisnom pravilu, da se glas D ne mijenja u T, ako se nalazi u složenim rije ima ispred S, C, Š, , , kad se ovim glasovima po inje druga rije u složenici prema emu treba pisati: odsjek mj. otsjek; predsjednik mj. pretsjednik; odcijepiti mj. otcijepiti; odštetiti mj. otštetiti; kadšto mj. katšto; nad ovje an mj. nat ovje an; od ušnuti mj. ot usnuti i t. d. – dodaje se:

U rije ima, kojima se označuje viši ili niži položaj u odnosima

službe, zvanja, zanimanja i sl.: prijedlozi NAD i POD uvaju glas D bez promjene; na pr. nadporu nik, podpredsjednik i t. d.

6. Nema sljublivanja u tvorbi futura I. pa se piše rastavljeno: dat u, past u i t. d.

7. Ne izpadaju glasovi kod zamjenica pa se piše tko, netko, nitko, svatko.

8. Glas H se piše kod imenica na pr. duhan (ne duvan), kuhinja (ne kujna).

9. Strane se rije i pišu

a) kako se pišu u jeziku iz kog potje u na pr.: Rousseau, Dumas, Goethe, Shakespeare,

b) kako ih je prisvojio hrvatski izgovor i pravopis na pr.: Homer, Helen, historija, hereza, kemija, kirurg i t. d.

10. Velikim po etnim slovom pišu se obadvije rije i u imenima mjesta bez obzira na to, da li se op a imenica uzima u pravom ili u prenesenom zna enju; dakle kao što se piše GRUBIŠNO POLJE, VELIKA GORICA i t. d., treba pisati i DUGO SELO, STUBI KE TOPLICE i t. d.

11. U znak poštovanja pišu se sa velikim po etnim slovom Poglavnik, Doglavnik i Nezavisna Država Hrvatska.

12. Kod imena ustanova piše se prva rije velikim po etnim slovom. Nazivi raznih ministarstava ne pišu se velikim slovom nego samo na po etku re enica.

Priredjiva i novih školskih knjiga imaju se držati ove naredbe.

U KOGA VJERUJEM

Vladimir Nazor, iz knjige „S partizanima“

Pravo re e fra Ante, valja vjerovati, pa e nestati strah, pogibelji se raspršiti, poteško e se rasplinuti, pojaviti se udo.

A i ja sam jedan od onih, koji vjeruju.

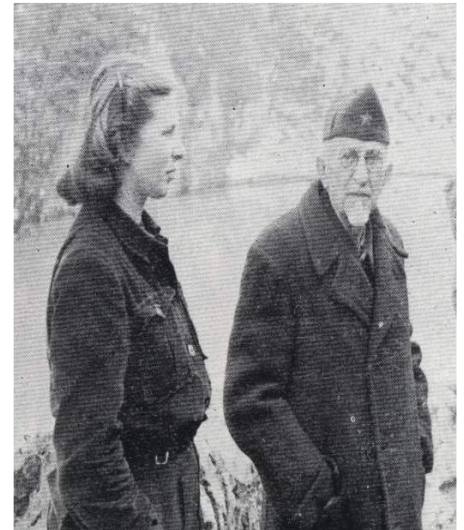
Ma koliko bio – i sada, poslije tih lijepih uspjeha u Lici, u Imotskom, u Prozoru, u Rami i u Jablanici – naš položaj još uvijek nesiguran, pun sadanjih

pogibelji i krcat poteško a, koje nadolaze – ja vjerujem.

I moja se vjera konkretizirala.

Vjerujem u budućnost Slavenstva i u pravedniji poredak društveni, što e ga ono svijetu donijeti – vjerujem u Staljina!

Vjerujem u kona nu pobjedu – pa bila ona i samo moralna – našega partizanskog pokreta – vjerujem u Tita!

DARIO PLEVNIK: GDJE LI JE TA TOLIKO ŽELJENA HRVATSKA?

Darija Plevnik

Dragi prijatelji!

Dario se rodio 1969. godine u Osijeku. Glazbom se bavi 29 godina.

On sam stvara: glazbu, tekst, aranžman, produkciju, svira sve instrumente (osim puha kih), a gitara mu je miljenica.

Branimir Glavaš, tadašnji sekretar op e narodne obrane šalje 1991. godine Daria u JNA u Rumu (specijalne jedinice) da našima odaje kretanja jugovojske. Ubrzo Dario biva zarobljen i provodi 6 mjeseci u srpskom zarobljeništvu, na sto noj farmi Marinovci, između Bijelog brda i Dalja, a Branimir i njegovi drugovi se prave blesavi do dana današnjeg.

Dario i ja smo se upoznali 1993. godine. Dario je ve tada imao puno pjesama s kojima je

odlazio u Zagreb i uglavnom kucaao na zatvorena vrata. esto je bio u depresiji pitajući se: "Vrijedi li to što ja radim?". Nisam gluha. Znala sam da njegova glazba itekako vrijedi, te sam se odlučila biti njegova managerica. Zajedno smo krenuli u Zagreb. Obzirom da smo Hrvati i da imamo dobre pjesme, bili smo sigurni da emo od našeg rada mo i živjeti kao ljudi. Rodom sam Imo anka i nije mi problem otvarati vrata. Tako smo 1994. godine potpisali ugovor s Croatia recordsom, ne znaju i da je to Jugoton, bio i ostao.

Tada nismo ni slutili da nam u našoj slobodnoj, domovini Hrvatskoj, logor tek predstoji. Nas lažu, prešu uju, spremaju u ladicu, a Srbi i Jugoslaveni pjevaju. Da bi se vrtio tvoj spot, u tvojoj Hrvatskoj, na tvojoj Hrvatskoj televiziji, moraš pla ati Srbe i Jugoslavene. Gdje god se okreneš, oni su u medijima. Nama je

to nemoralno. Zar su zato ginula naša bra a i prijatelji? O tome nigdje nismo šutjeli i nismo htjeli s njima nikakav kompromis, pa ovo je sada naša ku a. Tada nismo znali da se s našim poslom vlada. Tko drži medije i kulturu, taj vlada narodom.

Darijeve su pjesme ve inom socijalne tematike. Pjeva o onom što živi sa svojim narodom. Snimili smo tri CD-a za Jugoton i to svaki uz puno muke. Borili smo se rukama i nogama za koricu kruha. Oni su nas, s jedne strane tapšali, a s druge, gurali na dno, zatvaraju i nam sva medijska vrata i prešu uju i nas.

S tre eg, instrumentalnog CD-a „Snovi“, izdanog 2000. godine su Englezima (Chrisanne collection IV) prodali instrumental „Darija“, a oni ugovorom imaju prava samo za Hrvatsku, a prava za svijet zadržavamo mi

sami. Darijev brat 2001. godine na internetu otkriva lopovluk. Nismo mogli vjerovati. Doživjeli smo šok. Naš instrumental i to uz jaka svjetska imena: Henry Mancini (dobitnik Oscara za filmsku glazbu, skladao Pink Panthera), Nat King Cole, Bill Elliott, Pedro Garcia... A mi kod kuće, zapravo gladni. Umjesto da nam krene zbog svjetskog uspjeha, nas opet prešu uju.

Objavili smo im rat i tada pošli kopati. Tko su, uopće, ti ljudi i zašto nam to rade?

Nema sumnje, to je UDBA. Zar je moguće da postoje? Kada bolje razmisliš, nisu se ni raspali, a ni odgovarali za svoja nedjela. Kakvi smo mi naivci. Tek tada su nam se stvari počele spajati kao puzzle. Odlučili smo ne odustati i ne predati se. Ta spoznaja nas sada inspirira i tjera naprijed. Ovo je Hrvatska, dosta smo ih se bojali, sada je red na njima da se malo boje, gospoda izdajice svoga, dobrog i poštenog naroda hrvatskog.

Stoga smo 2001. godine, uoči Božića, objavili četvrti CD "Božić na

pri a" poklonili svom narodu, u 2002. primjerka, i to su nam prešutjeli. Upravo zbog svega toga 2002. nastaje peti CD "Zabranjena pri a" koji jasno govori o nepravdi koju su nam učinili, npr. "... Ovdje nam je tuga, zato što je opet Juga...", "... Mediji i kultura su to što ih gura, su to ime narod vješto varaju. Za narod...", "... Ovo nisu bajke ni narodne bajke im su nas kroz život trovali, lagali i krali da ne bi progledali i da svojom kućom nikad ne bi vladali. Digni glas...", "... Želim samo ljubav od svega više, narodu svome sreću i spas, dobre ljude što isto dišu i vole zemlju što hrani sve nas ...", "... Al' dok u nas kap je krvi, braniti narod taj, ovu grudicu gdje nam prvi svanuo je sunca sjaj...".

Taj smo CD u pola predizborne kampanje 2003. godine, sami financirali i poslali svim medijima u Hrvatskoj. Već ina lokalnih radio postaja podržala nas je, ali novine, TV i velike radio postaje prešutjeli su i zabranile. Kakva bi to Zabranjena pri a bila da nije zabranjena?

Gotovo da nema političara ni novinara u Hrvatskoj koji nas ne poznaju. To što smo mi sve prošli ne stane u pismo, potrebna je knjiga.

Nakon nastupa za vukovarsku bolnicu, u Lisinskom, svibanj mjesec 2003. godine, gdje su bili predstavnici svih političkih stranaka, Dario je, prije nastupa, na mikrofon, rekao: "Došlo je vrijeme da se hrvatska kultura i mediji vrte u ruke Hrvatima!", pa je otpjevao pjesmu: "Za narod i za njih, jer su i oni bili narod...". Dva dana kasnije su nam rasturili našeg 20 godina starog Golfa, glava motora bila je u kanalu, a unutrašnjost auta, sve iskidano, kao u filmovima.

Do policijske postaje se izvještaj promijenio.

Važnu stvar smo zaboravili napomenuti. Dario je prvi u svijetu, 1999. godine spojio tamburicu i električnu gitaru u instrumentalu "Slavonski konji" s kojim smo, s bendom i tamburašima, predstavljali Hrvatsku na velikom, europskom, etno festivalu u Austriji i Mađarskoj (Sopron i Eisenstadt). Naravno, o svom trošku. Morali smo sami snositi troškove smještaja u hotelu. Slali smo zamolbe za pomoć od 10.000 kuna mnogim velikim tvrtkama, ministarstvima, osječkoj županiji i poglavarstvu. Nismo dobili nikakav odgovor, a iste su godine Jugoslaveni od Ministarstva kulture dobili lijepe novce. Nas su na festivalu isprali ovacijama, a svoju smo Domovinu dostojno predstavili.

Ovo je samo jedan mali dio iz našeg, itekako, burnog života i na žalost, nismo jedini, koji ovo sve proživljavamo. I to samo zato što volimo svoj narod i svoju prelijepu, nepravdom ovijenu Hrvatsku. U zadnjih 15 godina smo opstali. Bili smo na mnogim festivalima, snimili 6 CD-a i 13 video spotova, sve to uz pomoć roditelja, koji nas hrane i prijatelja koji nas sponzoriraju kada god mogu.

Od 2002. godine Darijeva autorska prava štiti švicarska kuća Suisa, koji su, kada su uložili instrumentale, rekli da će im biti čast zastupati takvog autora. Sada egzistenciju moramo potražiti po svijetu.

Sigurni smo da možemo ponuditi Darijeve instrumentale nekoj stranoj diskografskoj ili filmskoj kući i od toga zaradivati za život. Možda nam možete u tome pomoći i, možda netko od

vas poznaje ljude iz tog posla, možda je netko od vas odvjetnik koji nam može riješiti slu aj s Englezima.

Ispri avamo se ako je ovo pismo malo predugo.

Što re i za kraj? Vjerujemo da emo uspjeti, uostalom vjera nas je održala kroz stolje a. Opraštamo se od vas sa stihom iz jedne Darijeve pjesme, u vjeri da nas ne ete zaboraviti.

"... NE BRINITE BRACO U

TUDJINI, JOŠ JE HRVAT ODAN DOMOVINI..."

P.S.

Za Boži 2006. godine nove smo instrumentale i sva autorska prava poklonili de ku invalidu kako bi skupio novac za operaciju. Skupilo se 150.000,00 kn.

Isti ti instrumentali 2007. godine se prodaju na nekoliko ruskih web adresa. Osim Engleza koji još uvijek po internetu prodaju

kompilaciju "Chrisanne IV", na puno web adresa po svijetu, još od 2001. godine, pa sve do danas, prodaju i esi stare instrumentale "Snovi". Od svega toga nemamo ništa i živimo od mirovine pokojnog oca moje k erke Dore koja iznosi 800 kuna. Ne možemo se više zadovoljavati samo s injenicom da se svijetu svidja to što Dario stvara. Oni zaraduju, a mi? Gdje su tu ljudska prava? Može li nam itko dati odgovor?

JE LI STJEPAN MESIĆ RATNI ZLOČINAC? (2. dio)

Branko Stojkovi

Svi sukobi i gužve koje su se zbile, tj. nastale u Jugoslaviji, ve inom su se dogodile zbog Mesi evih gluposti, jer tada je on funkcionirao kao Predsjednik SFRJ-a, i glavna glava. Stjepan Mesi je prikrivao u javnosti svu težinu krize u SFRJ-u. Isto tako, to on ini i danas na elu Republike Hrvatske, kao njen predsjednik i vrhovni zapovjednik oružanih snaga HV-a.

Od 15. svibnja pa do 5. prosinca 1991. godine Stipe Mesi je bio predsjednik predsjedništva SFRJ. On je ujedno bio i vrhovni komadant JNA. Pitamo: Tko je današnji predsjednik RH? Dana 7. srpnja 1991. nestalo je malo hrvatsko selo elije nadomak Vukovara. Iz njega je od strane srpskih i JNA jedinica izbrisano 200-tinjak stanovnika.

Stravi ni prizori su se događali, no Mesi je to sve mirno gledao i pio kavu u glavnom Titovom kabinetu SFRJ-a u Srbiji. Nakon mnogih šokantnih snimki i scena na TV-e ekranu, građani su

mogli vidjeti kako Jugoslaven-ska narodna armija gazi s tenkovima sve pred sobom.

Uzmimo za primjer – ako je Jadranka Kosor (HDZ) za predsjedni ke izbore potrošila oko 60 milijuna kuna, odakle novac Mesi u za njegovu izbornu kampanju, kad se kandidirao za predsjednika? Podsjetimo se da je Mesi 1996. i 1997. godine bio potpuni anonimus u politici, koji nije imao ni jednu funkciju, ak ni onu – predsjednika mjesne zajednice.

Mesi se je vratio u politiku zahvaljuju i tome što se građani ponekad ne sje aju i što ih je prevario. On je kao „svjedok pokajnik“ svjedo io u Haaškom sudu protiv hrvatskih generala, zatim ponovo je postao poznat u javnosti. Nitko ga nije nikada pitao o devastiranju Hrvatske i svih drugih jugoslavenskih republika. Pitamo javno: Je li Mesi „ratni zlo inac“?

Je li Mesi je tada bio „glavni terorist“? Srozavanje ovoga društva je nastavljeno, lukavim metodama, politi kim finim i perfid-

nim ubojstvima gradjana – bez posla i bez izvora za život. Mesi u su sastanci i putovanja danas važniji od gradjana koje predstavlja. Treba ispraviti nepravdu prema Hrvatima. Ili su i dalje, možda, Mesi eve laži ja e od cijele nacije?

Sada bi bilo važnije da imamo „bezgrešnog“ predsjednika države, koji bi se bavio rješavanjem državnih problema – nego Mesi- a koji se i dalje bavi nevažnim stvarima. U međunarodnom odjeku, kada se sazna ovo o Mesi- u i njegovim aferama, ovist e nadolaze e posljedice po ovaj narod.

Što je (danas) nacionalni interes Hrvatske? Mesi tvrdi da je u Haag poslao 666 Tudjmanovih transkripata i 8.000 stranica dokumenata. Mesi nas u vijestima dnevnika 26. svibnja 2007. godine uvjerava da je Hrvatska sljede a kao 28 lanica Europ-ske unije. Tako sve izgleda kao da e „oni“ ubrzo riješiti“ op u krizu u ovoj (izbrisanoj) državi. No na taj e na in samo biti lakše prodati ostatak poduze a strancima.

Mislimo da Mesi u i njemu sli - nima trebamo oduzeti vlast. Odmah i zauvijek. Ovaj zahtjev smatramo opravdanim. Sjetimo se – dok je JNA motrila i držala Hrvate na oku, dana 21. svibnja 1991. godine, teroristi su nedaleko Josipdola minirali dalekove vode, zbog ega je bio prekinut željezni ki promet na relacija Zagreb – Split.

Da bi se sve ovo sakrilo, i sva Mesi eva odgovornost, u glavnim medijima svakodnevno se provla e nekakve nevažne „blic - teme“. Izmišljaju se lažne „muti - vode“, po onoj staroj poslovice – zavadi, pa vladaj. Tako se dana 25. svibnja 2007. godine u svim glavnim medijima cijeli dan prikazivala vijest, i to naveliko, kako se proslavlja Titov rođendan u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, i kako njegovi sljedbenici mašu s partizanskom petokrakom.

Stvaranja novih duhovnih i materijalnih vrijednosti – nema. Nema ni rješavanja hrvatske krize. Prešu uju se ak i injenice o ratnim zbivanjima, o srušenim i popaljenim selima. Ti detalji ne zanimaju baš ni jedan medij. Tako to doista sve dobro ilustrira koliko vrijedi ovdje život, sloboda građana, i ljudska prava. Vlatko Pavleti (HDZ) svojedobno isti e, ili se tješi, i brani – da su zapadnu i

isto nu Slavoniji oplja kali „barbari“, a ne vojska.

Izgleda da su za sve krivi nepoznati „barbari“? A ne vojna avijacija JNA koja je uništavala npr. televizijske odašilja e 2. srpnja 1991. godine u Sloveniji, gdje je, poslije Milana Ku ana, predsjednik bio Janez Drnovšek. Od tog bezakonja i kaosa sad neki dobro žive. Nemogu e je da se odri emo svog mora, kopna i teritorija. Prodaju se hoteli, banke, otoci,... itd. Za što nam trebaju predstavnici inozemnih poslova? I što oni i koga uop e predstavljaju?

Mesi kaže: „Rije je o mutnim poslovima generala Vladimira Zagorca, koji je kupio ku u na Pantov aku, te odakle njemu 17 milijuna njema kih maraka vrijedni dragulji i zlato. Isto tako odakle lvi u Pašali u 40 milijuna eura i drugih bogatstva“? Izgleda da se je ovdje vodio rat oko novca. I to je njihova međusobna borba.

Mesi otvara „Pandorinu kutiju“, ali tu njega nema, niti ima ikoga da iskreno progovori o njemu, i da ga upita – što je sve on radio? Smiješno je kada je dr. Ivo Sanader (HDZ) govorio u svojoj predizbornoj poruci, i kada je najavio, i obe ao, obra un s kriminalom. Izjavio je da HDZ-e ima antikriminalni

program protiv korupcije. Zanimljivo je, da je premijer hrvatske vlade dugo tvrdio kako u Hrvatskoj gotovo korupcije nema, i kako je to sigurna zemlja.

Predsjednik RH Stjepan Mesi ve je tradicionalno uz Blagdan sv. Vinka „zaštitnik vina“ u kutjeva kom vinogradu, gdje je posjetio vinograd poznatog vinara Ivana Enjingija u Venju, u kojem je pred novinarskim kamerama, na obroncima Krndije, vinogradskim škarama rezao vinovu lozu. Predsjednika države baš briga što narod nema od ega živjeti. Mesi i vlada dr. Ive Sanadera ponižavaju građane. Mesi je proveo ugodno poslijepodne na ru ku s vinarom, i kao njegov gost, dao si oduška, pa je uz tamburaški sastav „Garavuša“ ak i zapjevao...

Mesi nije samo predsjednik, on je gospodar i „života i smrti“. On je pomilovao „ratne zlo ince“ i Rome koji su pušteni iz zatvora. Hrvatskoj bi sasvim sigurno ve sada trebali prijevremani izbori. Svi se oni, Mesi i društvo, dakle, iz raznih razloga protive povratku Hrvatske u stanje realnosti. Umjesto jasne poruke javnosti, svjedoci smo o itog zamagljivanja stanja i kako bi - mi sve to zaboravili.

Dobro vino i lijepa žena - to su dva najljepša otrova.

Gdje je jedna ljubav tamo drugoj mjesta nema.

Ruka koja daje iznad je ruke koja prima.

Turske poslovice

ZBOGOM IVANE

Akademik Mirko Vidovi

Nikad se u povijesti civilizacija pobjednik nije poklonio šefu poražene vojske osim u Hrvatskoj. Nikad ne emo, ne samo zaboraviti, nego ni oprostiti onoj mračnoj sili koja je Stjepana Mesi sa položaja Vrhovnog zapovjednika poražene JNA, intrigama i masnim zalogajima te vode im farizejima i pismoznancima massmedija u Hrvatskoj i tim namještaljkama i prevarama, postavila vodju neprijatelja na položaj Vrhovnika pobjedni ke Hrvatske vojske!

Nikad ne emo oprostiti ni onima koji su nogama zgazili novog hrvatskog Nikolu Zrinskog - genijalnog branitelja Vukovara i Hrvatskog podunavlja puk. Milu Dedakovi a-Jastreba, da bi ga prevaram doveli da se pokloni šefu poražene JNA - Stjepanu Mesi u i to u klju nom momentu proslave desete godišnjice restitucije Vukovara majci Domovini, kojeg je on predao neprijatelju!

Uvijek je u povodu pobjedni kih ratova nad neprijateljem u raznim zemljama i vremenima iz pobjede rodjena ljubav prema životu i kreativni zanos, poput one u Periklovoj Gr koj, Augustovu Rimu itd. Osim u Hrvatskoj nakon juna ki dobivenog Domovinskog rata! Umjesto procvata, agenti mra nog i nevidljivog ali sveprisutnog okupatora sustavno steriliziraju hrvatsku misaonost i kulturu, vješta ki je programiraju nama posve stranim funkcionalnim debilitacijama servilnih sluga.

Samo je u Hrvatskoj mra na sila ukletih i prokletih izdajnika ko-

ji su ostali poslušni našim vanjskim neprijateljima došlo do teških razo arenja, do masovnog samoubojstva onih koji su svojim borbenim darom i nesebičnim požrtvovanjem omogu ili da naša juna ka nacija ostvari svoj vjekovni san - samostalnost u nezavisnoj državi.

Tek kad se sjetimo da je 1966 potpisan 'Protokol o suradnji između Beograda i Vatikana', a time i zabranjena svaka suradnja Crkve u Hrvatskoj s vodećim borcima za obnovu hrvatske državne nezavisnosti, shvatit emo zašto je Crkva dobrohotno gledala na 'konfederalizaciju Jugoslavije', a i dalje pa i dan danas izbjegava ikakav način diobe ljudskih osje aja sa 'hrvatskim separatistima'. Bez obzira što je hrvatska nacija s 94 posto glasova na Referendumu od 19. svibnja 1991. glasala za - nezavisnu državu Hrvatsku.

Ne samo obi ni vojnici, ne samo dobrovoljci koji su svojim novcem kupovali i odore i oružje da brane ku ni prag, nego ni vode i zapovjednici nisu doživjeli u oslobođenoj zemlji ono što dožive svi borci za obranu svoje zemlje i samostalnost svoje nacije. Ni u o ima vladaju e kaste, ni kod pavloviziranih, da ne kažem poživin enih, intelektualaca kod kojih je zamro svaki osje aj domoljublja, nego ni u o ima i u srcu naših crkovernjaka. Dobili su bakšiš i šta njih briga za one koji su im to omogu ili!

U Francuskoj je prošlog mjeseca umro prirodnom smr u posljednji borac iz prvog svjetskog rata. Te borce kao i sudionike Pokreta otpora u drugom svjetskom ratu Francuska nacija

drži 'kao ašu na dlanu' - uvijek dokazuje ljubav i odanost prema onima koji su založili svoj život za opstanak nezavisnosti svoje nacije. Nema te bogomolje u Francuskoj u kojoj se ne nalaze na mramorne plo e ispisana imena palih za Francusku i u prvom i u drugom svjetskom ratu. U Hrvatskoj toga nema. Ni za one koji su sudjelovali i prvom ni u drugom svjetskom ratu, a ni prema junacima iz Domovinskog rata. Ni ono preorano groblje na Maksimiru, s križevima i baštlucima nije obnovljeno.

Lov na hrvatske heroje iz Domovinskog rata doveo je i do hapšenja pobjednika nad 'knindžama' koji su rušili naše katedrale i povijesne svetinje, a Ivo Sanader se je pohvalio da on snosi zasluge za hapšenje generala Gotovine i za njegovo slanje u ruke Carle del Ponte - na strano sudište iji javni tužitelji otvoreno tvrde da su 'Hrvati bezobrazna kopilad' - kako je to navodno u svojim memoarima tužibabe napisala Carla del Ponte.

I evo - s jezom u duši doživjesmo vijest o smrti generala Ivana Korade, jednog od najzaslužnijih heroja Domovinskog rata. Junaka Domovinskog rata koji je teško ranjen u obrani Dubrovnika i kojemu je Providjenje dalo jedinstenu ast - da digne visoko hrvatski barjak na Kninskoj Tvrdjavi, nakon što je oslobodio Livanjsko polje i svu Dinaru.

Strahovito je bilo slušati spikera na ve ernjem dnevniku prvog programa HRT, neke prežderane barabe, koja izvali za vrijeme ve ere u Titovoj vili na

Pantov aku dvaju vampira i kompara: Vrhovnog komandanta JNA i rušitelja Vukovara Stjepana Mesića i masovnog ubojice stotina tisuća ljudi po tuđim zemljama iz - koristoljublja - Mesićevog a ne hrvatskog gosta. Mu nije bilo slušati onog jandnika za mikrofonom i pred kamerom, koji kao da pljunu u naše lice, izvali: 'Monstruozi ubojica Ivan Korade'. Pa general Korade je i nakon nastupa srdžbe u očaju, kao ubojica šest osoba, u odnosu na ova dva monstruma - pravi nestašni dečko koji je izgubio prisebnost ne shvaća aju i gdje prestaje zbilja i gdje po njemu igra!

Zašto je Ivan uinio to što je poinio?

Podsjetimo se da je u Zagreb iz Den Haaga dospio spisak osuđeni enih hrvatskih generala za 'ratne zločine', a zajedno s njima makom bilo je ispisano i ime generala Ivana Korade. General Korade je od tada živio u ekivanju hapšenja troše i živce do krajnjih granica opasnosti, svi su ga i u njegovoj okolini izbjegavali, osjećao je u svim pogledima neprijatelja i potencijalnog denuncijanta. Svi oni koji su bili osuđivani znadu da je daleko teže živjeti u ekivanju hapšenja, sudjenja i pravomoćne presude nego li izdržavati kaznu na robiji.

Da je Domovina imala bar malo prisebnosti, da se posveti stalnom dokazivanju zahvalnosti zbog junaštva naših branitelja domovinskog rata, a posebno njihovih vojnih zapovjednika, bilo bi sasvim sigurno daleko manje samoubojstava iz očajnih i očajnih revoltiranja! Strašno je podnositi nezahvalnost onih za koje smo svoj život posvetili, da bi bili jednostavno od-

ba eni iz pira grabljivica i strvinara za koje su nesebični i samopožrtvovani ljudi skoro neozbiljne budale. Maksim Gorki je to osjetio kad je zapisao one svoje stihove: 'Bezumnosti hrabrih mi pjevamo slavu'. Njegova sudbina najbolji je dokaz za to. Kad je Isus bio osuđen na Križ, svi su mu okrenuli leđa, svi ga zanijekali, ali ne i majka Marija.

Da general Korade nije morao u dubokoj duševnoj boli o ekivati hapšenje i deportaciju u Den Haag, podnose i sudbinu svojih kolega hrvatskih generala po tuđinskim i doma im zatvorima, u njegovoj duši vladalo bi, ako ne mir, ono sigurno smirenje. Da se je bar njegov lokalni župnik sastajao redovito s njime i u savjetima smirivao njegovo srce ratnika s nevidljivim neprijateljem, ispunjeno gorčinom radi porazne sudbine pobjednika Domovinskog rata, Korade sigurno ne bi dospio u stanje krajnjeg očajanja u kojemu ratom i poniženjem istrošeni živci nisu mogli u njegovoj svijesti proizvesti mir i smirenje, nego nekontrolirani revolt.

Takav revolt masovno su pokazivali, nakon drugog svjetskog rata, komunistički veterani, vršili masovna klanja i osвете, ali nitko ih nije zbog toga ni javno prokazivao ni kažnjavao. Još živi Simo Dubaji se je u Zagreba komunističku tisku, hvalio da je, nakon rata dao pobiti trideset tisuća Hrvata kod Dravograda. Ne samo da ni do danas zbog toga nije bio ni novinarski sudjen, nego se ni Slavko Golstein nije usudio da ga nazove manijakalnim masovnim ubojicom. Kakav je bio i Ariel Sharon u vezi s masakrom civila u logorima Sabra i Shatila.

Da su bar njegovi bliži i daljnji

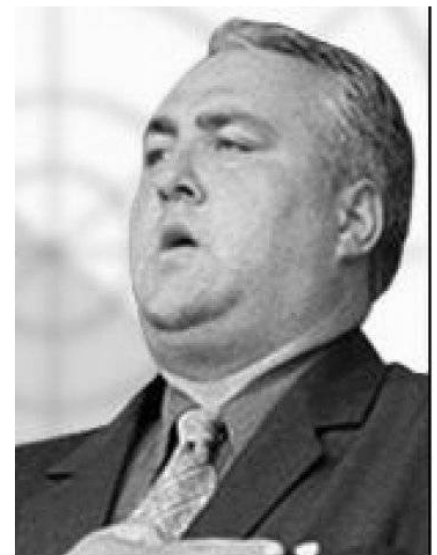
susjedi sudjelovali u njegovom nadilaženju 'poslijeratnih trauma', Korade bi kao ponos svoga puka odživio ostatak života u miru i mirovini. Nitko od onih koje je on usrećio nije ni pokušao da mu pruži znake zahvalnosti.

Svi su ga izdali. A najprije oni koji sad pljuju i po njegovoj krvi. To rade jandnici, mizerni izrodi i odrodi. Dobro ih zapamtimo. Da ih svom potomstvu možemo dati za primjer - kakvi ljudi ne smiju biti!

A hrvatski narod zasad nema mogući nosti, ali ima vremena u budućnosti, da pokaže svu ljubav prema svojim osloboditeljima. Im se riješi tiranije tuđih sluga na položajima vlasti za račun dokazanih i notornih satanista u hrvatskom puku probuditi i se ljubav prema životu, kreativni zanos i štovanje naših mrtvih bez kojih bismo i danas bili robovi!

Sloboda svake suverene nacije dokazuje se - štovanjem onih koji su stvorili uvjete slobode!

Zbogom, Ivane! Laka ti bila naša mila hrvatska zemlja.

FRATRI I USTAŠE KOLJU LI GA, KOLJU

fra Martin Planini

Na adresi interneta

“<http://www.patriotmagazin.com/media/0006.htm>” izašao je dugi lanak pod naslovom: „Potiskivanje istine ili "u cara Trojana kozje uši" od Miroslava Antića na Satu od 14. lipnja 2003. kao Predgovor knjizi Lazara Lukaića: „Fratri i ustaše kolju“. Predug bi mi bio osvrt na cijeli njegov lanak.

Zato sam odlučio djelomice se osvrnuti samo na ono što se odnosi na mene, autora knjige „Fra Tomislav Filipović žrtva klevete“.

U tom svom uvodu u knjigu „Ustaše i fratri kolju“ Miroslav Antić nas je obavijestio da je nakon završetka te knjige njezinu autoru Lukaiću došla u ruku moja knjiga „Fra Tomislav Filipović žrtva klevete“ u kojoj stoji:

„Beskrupulozno nastojanje autora da opovrgne pokolj srpskih osnovaca iz Drakulića, Motika i Šargovca, kao i u eš e fra Satane u njemu, ogorčilo je Lazara Lukaića, pa je naknadno iscrpno prokomentarisao tu knjigu, u kojoj dominira 'zloupotreba jezi no-izražajnih mogućnosti i logičkih oblika za izvrtnje istina.'“

Ne mogu se složiti s gospodinom Antićem, jer nisam pisao knjigu da opovrgnem injenicive sam je napisao da provjerim ono što je dr. Lazar Milin, profesor na teološkom fakultetu u Beogradu, napisao loše o katolicima i

„Pravoslavlju“ godina V. br. 92.-93. od 21. siječnja 1971. str. 6. i 7. pod naslovom: „Jedna apsurdna i bogohulna tema“ i u istom listu br. 94.-95. od 25. veljače 1971. str. 14.-15. pod naslovom „Teta Luce u poseti ocu Lukijanu“.

Budući da sam u katolicima sve enicima i kao dječak i kao sjemeništarač i kao student i kao mladi sve enik susreo estite i kvalitetne ljude, nisam se mogao složiti s njime koji tvrdi da su oni za vrijeme rata bili onakvi kakve ih je on predstavio javnosti, s njim sam se počeo dopisivati i njegove tvrdnje provjeravati.

Provjerio sam njegove tvrdnje i svojom knjigom „Fra Tomislav Filipović žrtva klevete“ obznačio svoje neslaganje. Zato sa sigurnošću mogu izjaviti pred poštenim itateljskim opinstvom, unatoč internetskoj kritici:

Nisam beskrupulozno nastojao opovrgnuti pokolj srpskih osnovaca iz Drakulića, Motika i Šargovca, kao i u eš e fra Tomislava Filipovića u njemu, već sam htio provjeriti ono što mi je bilo nevjerovatno.

Provjeravao sam i ustanovio:

Nije bilo pokolja srpskih osnovaca iz Drakulića, Motika i Šargovca. To je laž. Tko u budućnosti bude tvrdio da su srpski osnovci stradali u tim selima bilo od ustaša, bilo od katolicima sve enika i imenovanog fra Tomislava Filipovića, svrstat će se svojom krivnjom među lašce i nitkove. Ovu svoju izjavu s kojom vedra lica idem pred

Boga mogu povući i tek nakon odgovora na pitanje:

Gdje i kada su poubijani srpski osnovci?

Molim odgovor. Tko na to pitanje nepristrano i pošteno odgovori neka „u prvim opancima“ zatraži da mirno i dostojanstveno povuče svoju ovdje objavljenu tvrdnju. Pred Bogom i itateljskim opinstvom izjavljujem da u je mirno i dostojanstveno povući, sretan što sam zabludu pobijedio i istinu prihvatio.

Pošten je uvijek mogao jasno vidjeti da u tim selima nisam nijekao ni zločin nad njihovim stanovnicima ni fra Tomislavu nazočnost na mjestu zločina. Zanimljivo sam ozbiljno i argumentirano pokolj srpskih osnovaca. Srpski osnovci nisu poubijani na području tih sela što je veoma lako i dokazati i pokazati. Zločin je bio no u izmedju petka i subote 6./7. veljače 1942. Budući da je ta zla akcija završila rano ujutro 7. veljače prije početka nastave, srpski osnovci nisu stradali niti su mogli stradati ni 6. ni 7. veljače 1942. Nisu čak mogli stradati ni u šargovskom zaseoku Krivaji gdje nikad nije bilo mjesne škole ni srpskih osnovaca u toj nepostojećoj školi. Tko želi (do)kazati da su srpski osnovci stradali u tim selima, dužan je ustanoviti: Gdje i kada? Ako pak to ne učini, dužan je izjaviti: Na banjaluci kom području nisu stradali srpski osnovci.

U prilog tomu donosim riječi bosanskoga brata fra Ivice Lovrića koji je, dajući i svoj osvrt na moju

knjigu listu TRN (Tomislavgradske ratne novine) od 24. rujna 1993. na str 14., naveo rije i banjalu kih Srba s kojima je razgovarao baš o toj temi: „Ma od svega toga ništa! Kad je trebalo, to je propagirano i u ono doba poslužilo je svojoj svrsi. Svi mi znamo da je to laž. A kad bi to bila istina, tada bi se ta škola pretvorila u spomen-muzej, kao ele-kula kod Niša.

I danas bi sve škole dovodile svoje ekskurzije na poklon tim mrtvim sjenama. Svi bi znali gdje je ta škola. Znali bi i imena ubijenih u enika. O tome bi se pjevale i pjesme. A vidite od svega toga nema ništa.“

Kad bi postojala škola u kojoj su vojnici moje države, a pogotovo sa sve enikom moje Crkve u inili zlo in na tom mjestu, oti-

šao bih na to mjesto poljubiti prašinu gdje je hrvatskom i katoli kom krivnjom prolivena krv srpskih osnovaca. Lijepo molim da mi se preko istoga izvora pokaže ta škola kako bih mogao što prije na to mjesto do i i poljubiti prašinu koju je neko našom krivnjom poškopila krv nevine srpske djece.

TKO JE TU PRAVI UBOJICA?

Diana Majhen

Ovih smo dana bili svjedoci jednog tragi nog, ali i nevjerojatnog događaja. Rije je naravno o generalu Koradeu. Punih tjedan dana gotovo 4.000 policajaca, među kojima je hrpa specijalno obu enih ljudi, nije u stanju prona i ovjeka koji je u godinama, ima skoro 150 kilograma, boluje od dijabetesa i gihta i uz to nema jednu ruku.

Ne ini li se to i vama suludim?

Naravno, pronalazi ga mrtvog. Kako bi i moglo druga ije? Ukoliko je general Korade doista po inio zlo ine koji mu se pripisuju, nema opravdanja za takve postupke. No, svejedno treba malo pogledati i pozadinu svega toga. Sumnjam da e se ta pozadina puno gledati, jer je medijska hajka od Koradea ve napravila takvog monstruma, da gotovo i nema ovjeka koji e re i neku lijepu rije o nje-mu, ali ipak treba ostati zabilje-ženo za budu a pokoljenja.

Dakle, ukoliko je general Korade po inio ta djela, kriv je, tu nema spora. No, isto je toliko kriva i država koja je dopustila

da do toga dodje. Ona država koja je pravna samo u slu ajevima kada treba hapsiti i zatvarati hrvatske branitelje, a ina e uglavnom to nije.

branitelje odavno je otvorena sezona lova u kojoj ne postoji nikakav period lovostaja.

General Korade jedan je u nizu stotina i stotina hrvatskih branitelja protiv kojih se pripremaju optužnice. U tajnosti ve nekoliko godina, ne bi bilo dobro da su takve stvari izašle u javnost prije izbora. Sada, nakon izbora, to više nije neki veliki problem. Može li i jedan hrvatski branitelj ostati normalan, kada je svjestan toga da ga ve sama injenica da je branio Hrvatsku može dovesti do dugogodišnjeg zatvora? Na hrvatske

Hrvatski su branitelji postali poput trofeja koje e raznorazni Vladini dužnosnici zakucati na zid, poput jelenjih rogova, kako bi se svi mogli diviti ovjeku koji ih je tamo smjestio.

I dok ta tzv. pravna država spava vrstim snom kada je u pitanju mito i korupcija, istovremeno je budna i uvijek u lovu na na vještice kada su u pitanju hrvatski branitelji.

Hrvatski su branitelji poslužili svojoj svrsi. Dovedi su na vlast beskrupulozne ljude kojima više nisu potrebni, pa e ti isti ljudi koji rata vidjeli nisu, masovno hapsiti i zatvarati one koji su se borili, dok su se oni bogatili.

Rat treba zaboraviti što prije, da bi se na miru moglo lizati sa Srbijom. I da se više ne postavljaju nezgodna pitanja, naravno. A da bi se rat zaboravio, potrebno je kriminalizirati hrvatske branitelje u što ve em broju. Tako, da se poslijeratna generacija slu ajno ne upita za što su se borili ti ljudi i što se s njima dogodilo.

Ogroman broj hrvatskih branitelja izvršio je samoubojstvo. Ogroman broj se nalazi po raznoraznim haaškim i hrvatskim zatvorima. Protiv ogromnog broja su optužnice u pripremi. Ostalima ne preostaje ništa drugo do li da šute. Jer, uvijek se može pojaviti par svjedoka koji e posvjedo iti da je taj i taj, tog i tog dana, pobio neke srpske civile.

A hrvatska pravna država, ona ista koja pušta etnike da slobodno odšetaju iz Hrvatske dok im se sudi za ubojstva hrvatskih civila, ne e tako pustiti i hrvatske branitelje, nego e

isti as po eti sastavljati optužbu.

Danas je u Hrvatskoj sigurnije igrati ruski rulet, nego biti hrvatski branitelj.

Pa tako, re i u ono što skoro nitko ne e.

Pokoj duši generalu Koradeu. Laka mu hrvatska zemlja za koju se borio. Ukoliko je doista kriv, u svaku tu žrtvu nije pucalo samo on. Skupa s njim, pucala je i hrvatska država. Samo što, za razliku od njega, ne e za to nikada odgovarati.

(PO)NEŠTO O KROVATI, RATOVIMA I (VJ)ERAMA

Đivo Baši

U knjizi: Arthur John Evans, Ilirska pisma, (prijevod s engleskoga, pogovor i kriti ka obrada: Ljudevit Krmpoti), Nakladni Zavod Hrvatski Zapisnik, Hannover - akovec, 2001, u pogovoru na str. 242-243, spominje se krovata.

Uveni arheolog Arthur Evans (1851.-1941.) koji je bio u Dubrovniku (1875.-1882.), napisao je i knjigu "Kroz Bosnu i Hercegovinu, pješice, za pobune kolovoza i rujna 1875., s povijesnim pregledom o Bosni a letimino i o Hrvatima, Slavoncima, i staroj Republici Dubrovnik" (London, 1876; II. izd., 1877.):

U prvom poglavlju „Agram and the Croats“ [Sveu ilište u Zagrebu i Hrvatima] kaže o Hrvatima: "Prvi puta ih u Engleskoj spominje Skinner, koji je umro 1667., a koji govori o njima kao o modi koju su uveli putnici i vojnici. U [Butlerovom]

Hudibrasu, služe kao ovratnici." U Evansovom navodu halters, što može zna iti množinu od ovratnika, ali i od om e. U napomeni navadja za to svoja vrela: Brachet, Dictionnaire Etymologique de la Langue Française, i Wedgewood, Dictionary of English Etymology. Medjutim, Oxford Compact English Dictionary, 1971, zna nešto više pod natuknicom Croat (u Dodatku). Izmedju ostalih literarnih primjera uporabe te imenice, spominje Fieldingovog Tom Jonesa (1749.) VI. 2., "Brate [prijatelju], ti si apsolutno savršen 'Hrvat' (Croat) [imaš savršenu krovatu], ali kao što (su) oni [ili one, misle i na krovate] imaju svoju uporabu u vojsci vladarice kraljice, tako sli no ima(š) (ti) nešto dobro(g) u tebi".

Doduše, Encyclopedia Britannica (1790.) smatra (poput Evansa) da "Hrvati" (Croats) vu u podrijetlo od Slaven (Slave). Pod natuknicom Cravat stoji

izmedju ostalog: (1663.) Butler, Hudibras I. II. 1166., "rubac [marama] oko vrata, kanonski [pravilno] Crabat of Smeck, kao i isti (iz g. 1678.), III. I. 341., Hemp. "koje [što] su drugi (za) "Hrvate" [krovate] (Cravats) bili nosili oko njihova vrata". Spominje se i Cravat-geese [guska], Canada-geese, Bernicula canadensis, s bijelim "brošom" (mrljom) na vratu. U Byronovom Don Juanu (1820.), V, 89, "sa žilavim konopima petlja (pramca) [nekoliko mogu nosti u rukama], za dati malo pobune Pašinoj cravat [pobunit se protiv Pašine marama]". A Charlotte Bronte u Vilette (1853.), XIV., "tako lijepo odjeven, i obu en [u izmljen] i urukavi en i omaramljen (cravated)".

Dražen Kova evi , Legende i predaje Hrvata [1], CID, Zagreb, 1993, na str. 183-185, prenosi pri u "Hrvati u tridesetogodišnjem ratu" rije ima: "Nema zemlje gdje Hrvati nisu krva-

rili tokom tridesetogodišnjeg rata (1618-1648). Nema ni ve eg mjestu ni grada u Njema koj, eškoj, Moravskoj, Nizozemskoj, Danskoj i ostalim zemljama... Zapo injali su svaku bitku, mnoge i dokon ali. ...Modra dolama i crvena kabanica urešena srebrenim tokama i dugmadima, crvene hla e opšivenne srebrenim gajtanima, davali su im strašan i uzbudljiv izgled. ...Najve a li nost tog doba, švedski kralj Gustav Adolf prozvaio ih je "novim plemenom vragova", a Schiller je govorio da su Hrvati iz pakla utekli. ...Proslavili su se mnogi zapovjednici hrvatskih eta; tri grofa Zrinska: Juraj, Nikola i Petar, Blaškovi , Ratkaj, Hrastove ki i drugi, a sve ih je pretekao slavom i junaštvom grof Isolani. ...U svim okršajima i bojevima stradale su najviše hrvatske ete jer sav bijes neprijatelja bio je usmjeren protiv njih i svaki zarobljeni Hrvat bio je bez milosti smaknut, dok bi drugima poklanjali život. ...

Maglovitog jutra 16. studenog 1632. godine dvojio je kralj Gustav Adolf zapo eti ili ne bitku. Donesoše mu barjak koji su švedski konjanici prethodnog dana oteli Hrvatima. Na njemu je bila izvezena rije "Victoria". Smatraju i to dobrim predznakom zametne bitku u kojoj ga pogube Hrvati zadaju i veliki udarac protestantizmu. Ginuli su u bojevima i hrvatski zapovjednici. Kada je poginuo, obožavan od vojske, pukovnik Blaškovi , za koga su svi rado išli u boj na život i smrt, njegovu smrt hrvatski vojnici krvavo su osvetili. ...Od trideset tisu a hrvatskih vojnika u tridesetogodišnjem ratu ku i se vratilo dvije tisu e. Ostali su posijali svoje kosti na bojnim poljima Europe

za tuđu ast i korist...".

uveni zapovjednik iz tog rata Wallenstein je rekao da bi s Hrvatima mogao osvojiti cijeli svijet, pa je ipak otrovao rotkvom slavnog bana i grofa Jurja Zrinskog 1626. zato jer mu je ovaj jednom predbacio da iako je vidio dosta odsje- enih turskih glava, nije ih sam odsjekao. Eto, to je paradoks (povijesti) Europe i današnje Europske unije. U jeku turske prijetnje s istoka, Europa se razra unava s krš anskim "krirovjericima", pa joj treba mesa iz hrvatskih zemalja tada zvanih "predzidjem krš anstva"! Ipak, poradi nastojanja ka povijesnoj istini, moramo spomenuti da je u tim jedinicima bilo i Srba najve im dijelom iz ondašnje Vojne krajine, a drugi je paradoks što su se onda oni nazivali "Hrvatima" jer e se nacionalno probuditi tek negdje nakon 1860-ih godina.

Obi no politiku nazivaju kurvom, ali to je zapravo (politi ka) povijest koja e "u iteljicom života" ostati dok je svijeta da više ili manje neprestano (m)u i.

esto možemo uti pojedine osude nekih svetih knjiga određenih vjera na svijetu, a ponekad ak postoje i zaklju ci koji određenu vjeru stavljaju ispred druge ili ju ak kvalificiraju kao predvoditeljicu npr. krš anskog svijeta. Teška je budala ovjek koji pljuje po svetoj, temeljnoj knjizi neke vjere jer time više govori i ini loše sebi. Sve vjere imaju pradavni, praiskonski korijen, zaštitni kod vje nosti ljudskog postojanja koji je sadržan u onom genetskom. Nešto smrdi u svijetu za kojeg možemo re i da je svaki tre i stanovnik krš anin, pa opet ve ina tog svijeta gladije, tako da bi u (nepostoje em) slu aju da svaki tre i stanovnik nije gladan to bila nedovoljna (pr)ocjena o ito lažnog i iskvarenog (dijela) svijeta.

Herodot, Platon i Plutarh kao i mnogi drugi nisu išli do starog Egipta zato što su tamo ve u srijedu javno objavljivali da krajem tjedna imate popust na kupnju proizvoda, kao na današnjoj TV, ve su išli prikupljati stara znanja i vjerovanja, koja su velikim dijelom upravo zahvaljuju i Platonu utkana u vjere koje danas nazivamo krš anskim. Stari Egipat i Babilon bili su prijenosnici i nisu uzalud nazivani "slikom neba", kao što to ine prije spomenuti, te i Frane Petri (1529.-1596.) u djelu "Deset dijaloga o povijesti". Zanimljivo je da je i Seneka posjetio Egipat, a izgubljeni su njegovi radovi "O položaju i svetinjama Egipta" i "O položaju Indije". Samo je pak krš anstvo od židovstva (ak i Boga koji je u zemaljskom smislu Židov) baštinilo veliki dio kola a vjere, kao što je to slu aj i s islamom. Drevnost starih vjerovanja

utkana je u svima nama, pa opet ete na i slu ajeve da se ratove karakterizira vjerskim. Zašto? Zbog par desetaka ili stotina tisu a fukara koje smatraju da kontroliraju svijet.

Barnaby Rogerson, Prorok Muhamed, Biografija, Izvori, Zagreb, 2003, str. 77, 124, 134, 137, kaže (što je poznato) da je prema Muhamedu, Isus bio prorok, tvorac udesa i veliki u itelj. "Dijeliti hranu, to Božje bogatstvo, s drugima, Prorok [Muhamed] je držao svetom dužnoš u. Pamti se kako je rekao: "Ako hrane ima dovoljno za jednoga, ima i za dvoje; ako je dosta za dvoje, bit e i za etvero, a hrana za etvero nasitit e i osam ljudi". ...Samo sedamnaest mjeseci po dolasku u Medinu [622. godine] (deset mjeseci po završetku prve džamije) promijenio je smjer molitve. Vjernici se više nisu okretali licem prema drevnom Hramu u Jeruzalemu, nego su kle ali u smjeru abe u Meki. ...Kako govori Kuran: "Vjerujemo u Boga i ono što nam je otkriveno te u ono što je otkriveno Abrahamu, Jišmaelu, Izaku i Jakovu...; Mojsiju i Isusu i drugim prorocima - što im je otkrio njihov Bog. Ne inimo medju njima nikakve razlike i Bogu smo se predali".

U Kuranu takodjer na više mjesta jasno stoji kako se židove i krš ane (koje muslimani zajedni ki zovu "narod Knjige") mora ostaviti na miru". Abraham i sin mu prvorodjenac Jišmael izgradili su abu kao "žrtvenik Bogu Jedinomu", a "pri gradnji su otkrili temelje prijašnjeg žrtvenika, što ga je bio sagradio još Adam, ali ga je odnio Potop".

Stari Egip ani su rabili "crni kamen" za (simboli an) vrh piramide (tzv. piramidion, benben) ili obeliska, a smatra se, kao u prethodnom slu aju, da tradicijom potje e od asteroida ili prikazima sli nog kometa, zvijezde repatice. Tu je opet naglašena nebeskost, preslik za osnaženje onog zemaljskog. Kip Crne Gospe u pravilu nikad ne ete mo i izraditi od bijelog mramora ili materijala bijele boje, ve e mogu e dobiti crnu patinu ili e biti obojen crn(in)om (koja seže duboko u prošlost).

Iako sam katolik, moram primjetiti da se vrijeme u razli itim religijama ra una od inicijalnog događaja važnog za pojedinu vjeru, a ova (nova) era kojoj pripadamo obi no se zove krš anskom. Medjutim, ovjek (Homo Sapiens) u današnjem smislu rije i pojavio se prije nekih 35-40.000 godina, pa je tako star tih 20 novih "era", a da ne govorimo da se "primitivno" orudje za život, "ovjekov" uradak, pojavilo prije nekih skoro 7 milijuna godina.

Poštujte svete knjige drugih vjer(nik)a kao svoje vlastite, te je (to) malo što kažem izgovaraju i i zapisuju i ove rije i. U raznim podru jima planete Zemlje na i ete ljude, upravlja e svijeta, koji e na sastancima nositi krovatu, a da ne e znati da potje e od Hrvata i da su oni prolijevali krv za Europsku uniju koja nije ni europska, a ni unija (s njima ili bez njih).

Mnoge molitve upu ene vrhovnom božanstvu i uop e vjere imaju isti korijen koji vodi od/do (pra)iskona i ishodišta, mnogi to ne e znati niti (pokušati) shvatiti, pa opet su to odvojene

religije, pre esto ispunjene netrpeljivoš u i eventualno na elnom tolerancijom. Mislim da bi XXI. stolje e moglo biti stolje e duhovnosti ili ga (do kraja) ne e biti. Ho e li sve to uspjeti prehraniti ve inski gladan svijet? Uvidim se političari da ne uvidjaju da nemaju potencijalnog glasa a, onoga koji u ovom trenutku negdje u svijetu umire od gladi. Živimo u svijetu za kojeg kažemo da je skoro u potpunosti demokratski, a "vladavine naroda" nigdje ni za lijeka, niti e je ikad biti. Ma kakva volja bira a! Bit je u duhovnosti onih koji žive i nastoje da svi dostojno (pre)žive i stanuju. Pa, ne e valjda stanovati na golf terenima, "pod vedrim nebom" (ak i to je lat. izraz "sub love" u zna enju "pod Jupit(e)rom, pod kapom nebeskom", a Jupiter bijaše vrhovni bog službene vjere starih Rimljana koji neki postanjem tuma e kao Dies pater - "Otac dana"). Kad bi kojim slu ajem za "gradnju" ratova trebale lokacijske i gradjev(i)n(sk)e dozvole, pre esto ne bi ni bilo ratova. Eto, danas ponovno imamo i Uskok i Hajduka.

HRVATSKI GROBOVI U SLOVENIJI (5. dio)

Janez rnej

Preveo Igor Ivaškovi
(„Demokracija“, Ljubljana,
prosinac 2004.)

"Živjeli smo u Dobovcu. Tako sam kao dijete itavo vrijeme rata i poslijeratnih zbivanja preživio na slovensko-hrvatskoj granici. Hrvatski poglavnik Ante Paveli otišao je iz Hrvatske 26. travnja 1945. godine.

Prespavao je u Rogaškoj Slatini kod svog prijatelja odvjetnika dr. Rosandića. Dana 6., 7. i 8. svibnja 1945. godine partizani su u Dobovcu razoružali veliki broj hrvatskih domobrana, koji su uglavnom sve bili mladi dečki.

Zatvorili su ih u veliki prostor ograđen žicom na gornjoj strani ceste.

Kad je prostor bio pun, dečki su si morali iskopati grob na njivoj sa slovenske strane Sutle. Tamo su ih strijeljali i zakopali. Vjerojatno ih je bilo više od 200.

Na Kalu kod Jurjevca u Macelju, koji leži zapadno od Velike Bukve, postoji jedna platforma. Hrvatske bjegunce, koje su do Djurmanca dovezli vlakom i poslije ih sproveli do Donjeg Macelja, pobili su i zakopali kod Velike Bukve.

Ubijali su ih itavom nožem. Kažu, da ih je bilo više od 4.000.

O tim ubojstvima hrvatskih bjegunaca uz cestu prema Mariboru, puno bi toga mogao reći i autoprijevoznik Pavić iz Hromca.

"Dobro se sjećam i kolona banatskih Nijemaca, koji su na putu prema Celju prolazili pored naše kuće s konjima i kolima punim robe. Gdje su nestali?"

Isto tako znam, da su bugarski partizani mobilizirali puno mladih dečki, posebno u Medjimurju i zatim ih sve pobili. Kod nas u šmarskoj općini, u mjestu Lesinac, gdje su partizanski grobovi i grobovi hrvatskih poslijeratnih žrtava.

Čak se dogodilo, da su grobove pomiješali. Tako su borci NOB-a dugo vremena ukrašavali grobove hrvatskih izbjeglica, a rođaci hrvatskih bjegunaca grobove partizana. To su mi rekli borci na jednoj zabavi.

Pa znaš, da se kod nas u svakoj prilici voli popiti, a tada se i jezici razvežu."

9. Celjska voda iz grobova

Pavlu Rojsu sam objasnio da su banatski Nijemci vjerojatno završili u blizini aerodroma Levec i u Medlogu kod Celja. Tu su ih zaustavili partizani, oduzeli su im konje, kola i sve što je bilo u njima, dok su ljude neko vrijeme držali zatvorene u hangaru i ostalim prostorijama

na aerodromu.

Seljaci su ih poslije znali koristiti kao radnu snagu. Zatim su nestali. Vjerojatno pod oznakom "ustaša", što su komunisti ke vlasti u Celju esto koristile kao izliku kod takvih ubojstava.

Takvih "ustaških" masovnih grobnica ima mnogo u blizini aerodroma Levec i u Medlogu. To područje dobro je osigurano s tablama na kojima piše:

"Vodovarstveno območje za pitno vodu", što znači i zaštita eno područje je pitke vode.

Nas, Celjane, gradske vlasti podržane od strane stručnjaka Zavoda za zdravstveno osiguranje već gotovo trideset godina sile na kanibalizam preko "besprijekorno iste" pitke vode, koja nam teče iz slavina.

Povjerenstvo "Demosa" dobilo je obavijest da je velika grobnica hrvatskih bjegunaca i pred Rogatcem, tamo gdje je sada odlagalište smeća, sasvim uz novu cestu Rogaška Slatina - Rogatec.

Kasnije nismo primili više nijednu obavijest, tako da je grob ostao neobilježen. Ali ga je gotovo sigurno provjerila milicija iz nekadašnje milicijske stanice u Rogatcu kao što su to učinili i s ostalim grobovima u okolici toga mjesta.

Tko se pred jednim klanja, pokazuje drugome leđa.

Turska poslovice

ŠETNJA U ŠUTNJI (5. dio)

Marijan Krmpoti

Dan-dva nakon toga, u Zlatnoj dvorani stolice su uredno porodne. Po inje otvoreni partijski sastanak. Svi smo morali do i. Francek se mora izbaciti iz Partije i potom iz Instituta.

Na sastanku je nazo an i drug Duje Kati iz Savkina CK. Sjeditim u zadnjem redu. Došal je i Joža.

Ti komi, ina e buš nahrda! Bile su mu prve rie i, im je sjel do mene.

Francek s govornice svoje stavove opravdava poviestnom istinom. Iz itava pohvale koje je Tito svojom rukom zapisal uz rub nekih njegovih rukopisa. Što mu to vriedi? Partija i istina! Toga nema. Kako ti svojom glavom misle i intelektualci ne mogu shvatiti da u Partiji izim partijske istine, droge istine nema. Milosti nema za one koje jednom Partija odbaci. Nama nepartijcima to je jasno od prvoga dana. Francek se uzalud ponizuje.

Na kraju mu prigovaraju što je u Institut primil Brunu Bušića. Brunu mi je preporu ila Savka! Odvra a im Francek.

Ilan sam Radni koga savjeta. Zlatna dvorana je dubkom puna. Došli su i Srbi koje je Francek svojedobno izabrao za vanj-

ske lanove. Nikad prije nisam ih vidil u Institutu. Sada sjede duž stola zajedno snama. Sluaj Tudjman jedina je to ka Dnevnog reda. Predsjedava Zlatko epa. Uz njega, nasuprot meni posjel se Rade Bulat. Fedora Bikar i ja jedini ne podigosmo ruku da se Franjo Tudjman izbaci iz Instituta. Tko je ovaj? Pita Rade epu? Ujem preko stola.

Kako dani prolaze, sve se rjeđe mi najvjerniji sastajamo u Nazorovoj 10. U zimu tih dana, general Nikola Kaji -Kole i ja svjedoci smo Franceku na Obinskom sudu u Zagrebu. Redovita potvora u montiranu procesu Partije za izmišljenu pronevjeru. Stara iztrugana plo a licumjerstva komunisti ke Partije koja puca po šavovima od moralne izopa enosti.

Za godišnjeg odmora 1969. u Pore u Ankica, Francek i ja zadnji put zajedno ve eramo. Dodjite, imam za vas novo prošireno izdanje knjige "Velike ideje i mali narodi". Jedina od svih njegovih knjiga koju imam s posvetom.

Po povratku u Zagreb javljam se na Zavod. Dižem sindikalnu pomo za nezaposlene.

Nu, meni se poviest opetuje. Dogodjaj iz 1958., kada slu ajno susretah Ivu, kolegu sa studija. Gdje radiš? Pita me Ivo. -

Idem u sviet. Za me u Zagrebu kruha nema. Odvratih malodušno. - Što je tebi? Ne da se Ivo. Ti ideš sa mnom na Radio Zagreb. Mi u Zagrebu moramo napraviti Televiziju - prije Beograda! Dogodjaj se opetuje ujesen 1969. Ivo je tad ve generalni direktor RTZ-a. Sve zna! Uzima me opet na TV kano i 1958.

U to se vrieme moje sveze s obitelji Tudjman svedoše na moje posjete Ankici Tudjman dok je bila šefica naše Knjižnice u Juriši evoj 4. S Francekom sam se zadnji put vidil koji mjesec dana prije Karadjordjeva. Susret slu ajan, vrlo kratak, ali srda an. Na Ili kom placu, izlazio je svojim peugeotom iz dvorišta zgrade gdje je bila trgovina bojama. Zaustavil je na tren auto. Li imo doma, pa sam došal kupiti boje. Kako ste? Morate se upisati u Maticu! Nisam se upisal.

- Pali smo oba nakon Karadjordjeva. Oba, maspokovac Ivo i ja njegov prijatelj tudjmanovac, okusismo svu gor inu svrgnutu. Doduše, nisam bil pometen kano 1969. Samo su mi uzeli položaj. U inili mi medvedju uslugu. Jerbo, Zavod za zapošljavanje bil bi za me manje tegoban od onoga što me ekaše na poslu u Dežmanovoj 6.

Veseo čovjek je kao sunce, kud god hodi osvjetljava.

U zdrava čovjeka imovina je čitava.

Turske poslovice

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

ŠAHOVSKA IGRA

Živio je Laudon nakon procesa vrlo oskudno i kao da je izbjegavao ljude. Stanovalao je u staroj kućerini u dvije sobičice. Manja s dvorišnim izgledom, služila mu kao – spavaonica, a veća s dva prozorčića na ulicu – radnim kabinetom.

Sve je tu bilo puno zemljopisnih karata, knjiga, oružja i raznih Laudonovih nacrti, koji bi za svakog drugog stratega bili potpuno nerazumljivi. Imao je svoje posebne znakove.

Njegove bilješke na geografskim kartama bile su pune nepravilnih kružnica, trokuta i kvadrata, i što su zapravo značili ti geometrijski oblici, to je mogao odgonetnuti jedino sam Laudon.

Na stijenama radnog kabineta visjele su i dvije gotovo razderane i po njemu osvojene zastave, a iznad svoje postelje stavio je na mjesto baldahina pokrov logorskog šatora.

Možda Laudon nije ni slutio da je i njegov lični „logor“ – kako je nazivao svoj stanić – bio u mnogočemu sličan radnoj dvoranici Friedricha Pruskoga.

Ime Laudon bilo je poznato u čitavoj Evropi, nešto zbog ratnih uspjeha njegovih četa, a mnogo više i zbog procesa pred ratnim sudom, pa

su mnoge visoke ličnosti tražile načina da se i lično upoznaju s tim nesumnjivo zanimljivim čovjekom onog vremena.

Ali im te namjere nisu uspjevale: Laudon je izbjegavao sva nova poznanstva, a na mnoga pisma nije davao nikakvog odgovora.

Pa iako je živio u vrlo teškim prilikama, nije bilo ni jedne vojničke knjige koju ne bi kupio ako je slučajno pronašao u nekom knjižarskom izlogu, i takve su knjige već prve noći bile išarane mnogim njegovim zagonetnim bilješkama.

Hranio se toliko jednostavno da si je sam kuhao krumpir ili grah, i naučio se na toliku skromnost u izbirljivosti, da i kasnije – kada je postao i slavan i bogat – nije znao što jede.

Bilo mu je glavno da utaži glad, i jedino što mu je osobito prijalo, bio je čaj, na kog se privikao još kao kadet u ruskoj carskoj službi.

Imao je velik samovar, ispod kojega su gotovo trajno gorile dvije svijeće, i služio se s tim pićem na taj način što je gorku tekućinu zaslađivao griskajućim odlomljenim komadićima šećera.

Za vrijeme Trenkovog procesa napustili su ga svi prijatelji, pa i oni u koje je naj-

više vjerovao, osim dvojice kapetana, koji su mu ostali skloni i u najtežim njegovim satima.

Dva brata Georg i Pavao Rukavina. Prvi u četrdeset i prvoj, a drugi u trideset i četvrtoj godini života. Iako je Laudon bio tek na pragu tridesete godine, u njegovom prijateljstvu nije bilo nikakve razlike.

Rukavine su u Laudonu prije svega vidjeli vojnika, pa ako je kadgod kome otkrivao tajnu onih svojih kružnica, trokuta i četverokuta na geografskim kartama, bili su to jedino ta dva brata, koji i sami nisu živjeli nizašto drugo osim za vojničke zanose.

Bili su potomci onog Grgura Vladimirovića, kneza od Mostara na Neretvi, Radivojevog brata, koji je već davne 1459. godine bio „Comex i ludex Curiae“ bosanskog kralja Stjepana Tome i koji je nakon propasti bosanskog kraljevstva pobjegao u austrijske zemlje.

Zbog velikaške nošnje sa širokim rukavima bio je prozvan Rukavinom, i taj je nadimak postao prezime- nom nekadanjeg turskog sužnja, čiji su se potomci sve do današnjeg dana bavili u glavnome samo vojničkim zanatom.

Bili su to ljudi kratkih pitanja i odgovora, čvrste riječi, i ako su kome poklonili svoje prijateljstvo, onda su i ostajali prijatelji u pravome smislu riječi.

Posjećivali su Laudona često u njegovom skromnom stanu, govorili o vojničkim stvarima, a i o njihovoj domovini, tamo negdje daleko na jugu monarhije.

Znao je Laudon i hrvatski. Naučio je od vojnika Trenkove pukovnije i nije mu bilo teško svladati taj jezik, jer je čitavu mladost proveo u ruskoj službi.

Tako ga je jedne večeri godine 1746. posjetio kapetan Georg Rukavina i promrmljao kod ponuđene šalice čaja:

- A tvoja stvar se nimalo ne miče, Gideon?

- Pustimo te razgovore! – odmahnuo je Laudon rukom. Zvao je pobratima Georga njegovim obiteljskim nadimkom. – Sada me ne trebaju. ... Osudili su Trenka, pa zašto da i na me posve ne zaborave?!

- Nije pravedno! – promrsio je Georg kroz zube.

- Pravedno? ... Čudan je život, a pogotovo naš vojnički život! ... Ti i ja i onako ne možemo ništa izmijeniti! ... Pustimo vremenu neka ono radi! ... Proučavam prilike i mislim da će me uskoro trebati? ... A možda se i varam? ... I ako me ne će trebati, onda sam ionako suvišan! ... A onda mi je i posve svejedno da li imam veću ili manju plaću! ... Meni i ovaj

„Halbsold“ dosta je! ... Nisam ja vojnik zbog plaće ili šarže. ... Ja sam vojnik jer tako osjećam, moj Georg, i ako ikada dođem na svoje pravo mjesto, doći ću sam i bez ikakvih moljakanja!

Ispili su čaj, a onda sjeli na male logorske tronošce pokraj golemog i od Laudona zarobljenog pruskog bubnja.

Izvukao je Laudon kockastu daščicu i šahovske figure, a visoki bubanj služio im je kao stolić.

Započeli su svoju uobičajenu partiju, i kako su na daski nastajale uvijek sve novije „situacije“ bili su pojedini potezi popraćeni i s nekim sličnim primjerima iz života.

U takvim igrama otkrivao je Laudon i mnoge svoje osnove za budućnost i mnogo toga o čemu vjerojatno ne bi inače nikada govorio.

- Kažu, da i Friedrich Pruski voli šah? ... To je igra vrlo zanimljiva, a što je u njoj – barem za mene – najprivlačnije, iza svakog poteza nastaje i posve novi položaj svih ostalih figura. ... Čini mi se kao da sam na bojištu. ... I kao da osvajam prave kule i konjaničke eskadrone!

Završili su igru i Rukavina je promrmljao:

- Neprestano spominješ Friedricha, Gideon?

- Pa on je najmoćnija figura u onom velikom šahu koji se zove naša povijest! ... On me jedini zanima. ... I ako me kadgod zovu, bit će to zbog Friedricha! ... Jedino

zbog njega i zato o njemu toliko mislim!

Priznao je Rukavina iskreno:

- Dočuo sam od dosta pouzdane osobe da si ti možda i sam kriv što te ne pozivlju!

- Ja? – začudio se Laudon.

- Ti, Gideon! – nastavljao je Rukavina. – Kažu, da si u molbi za „reaktivaciju“, koju si podnio nakon što su te na procesu riješili od optužbe, bio suviše kratak. ... I kažu, da nisi ni na jednom mjestu spomenuo „molim“.

- Mole prosjaci, a ja tražim samo svoje pravo! – odgovorio je Laudon mirno, ali i odlučno. – Da sam bio kriv, bio bi osuđen! ... Bio sam riješen i mislim da je njihova dužnost da mi barem povrate moja prijašnja prava. ... Barem prava, jer kakvu posebnu zadovoljštinu od njih ionako ne očekujem!

- Pa ipak morao si. ... Znaš kako su na visokim mjestima osjetljivi i kako paze na sve formalnosti! ... Pa i na same zareze, a kamoli ne na čitavu stilizaciju, moj Gideone!

Osmijehnuo se Laudon nekako čudno. Podsmijeh je bio rijedak gost na njegovu izrazitom i uvijek ozbiljno zamišljenom licu:

- Ti si kao i jedan moj berlinski prijatelj. ... Čini mi se da je danas već postao i kapetanom? ... I on me vodio do Friedricha Pruskog i donio svoje svečano odijelo. ... Njemu sam rekao da ne vjerujem da Friedrich dijeli audijencije samo svili i bar-

šunu, a pogotovo ne u vojničkim stvarima, a tebi moram opetovati, da ne tražim nikakve milostinje, već samo svoje pravo! ... A pravo se ne moli!

Vidio je Rukavina da bi tu sve njegove riječi bile suvišne, i bilo mu je žao tog mladog i nadasve ispravnog čovjeka.

Ispratio ga Laudon dvije-tri uličice i nisu na tom putu progovorili ni riječi. Kod samog oproštaja spomenuo je Laudon:

- Kako su sitni. ... I kako paze na sitnice koje nisu nima-

lo važne! ... Nisam nigdje spomenuo „molim“! ... I to je razlog da ne dođem do svog „prava“?

Vraćao se vidljivo ojađen i mislio smrknutog čela prolazeći mirnim i gotovo pustim uličicama:

- „Branio sam njihove salone i oni su me optužili? ... Kugla mi probila grud i ja sam se nakon toga našao pred ratnim sudom? ... Oslobodili su me od optužbe i sada traže da molim svoje pravo?“

Promrsio je nešto nerazumljivo, a onda nastavio hod

sporim i teškim koracima:

- „Ali ja ipak ne ću moliti! ... I ne mogu i ne smijem! ... Doći će moj čas! ... Život i nije drugo nego li igra šaha! ... A ako ne dođe, onda mi je ionako svejedno!“

Zalazio je svake večeri na obročić jeftinog vina u jednu gostioničku bašću u Alserstrasse. Pošao je tamo i večeras samo da odagna te svoje nezadovoljne misli.

Nije ni slutio što donša sudbina.

Nastavit će se...

* Ovo poglavlje zabunom je stavljeno iza prethodno objavljenog u prošlom broju.

FOLLOWING THE CIVIL EUROPEAN ASPECTS OF FIELD MARSHAL ERNEST GIDEON BARON OF LAUDON

The term and location (1)

"Laudon's grove" is placed in Krbava field, which is in Lika, middle croatian region which connects continental part of Croatia and northern seaside.

"Krbava field is karstic valley, awash in some parts, which is placed in the same direction as Dinara (NW – SE) in the eastern part of Lika. Its length takes out 21 km, average width is a little less than 5 km, and total area covers around 100 km².

The field is surrounded by hills. These are sides of Plješevica on the east and south east, and on the west and south west there is Vreba ka Staza (Vrebac path). There is special mountain area on the north (this is the place where these mountains that are mentioned touch south part of Mala Kapela), and this part consists of Gorica on the east and Pisuša on the west.

Krbava field is not a valley in full meaning of the word. There are narrow and elevated parts on edges which are leaning towards the middle of the field."

"Main low and flat parts are constituted by bare and forest area Laudon's grove on the north, and the lowest and also extensive valley Hrži is placed in the middle part of the field."

"Laudon's grove is placed near village Buni on the right side of the road between T. Korenica and Udbina in Krbava field. This forestry-economic unit includes 408,49 hectares and this is without three private enclaves which are placed within Laudon's grove."

ZABOK'S DRAMOLET (2. dio)

Tadeon

CARLA CROATA: So, do you have it or not?

AUDITOR (CROAT): Well, it is here somewhere. I don't have it on me... eee...., I think that... I don't have.

CARLA CROATA: Well, that changed everything. But we will continue. I am asking the accused to present his defense now.

PHILOSOPHER: Honourable Mrs Carla Croata (she is just like her mother, Philosopher is thinking). Prosecutor's law suit is based on some irrelevant newspaper article, and he was never holding in his hands my master piece, my

'Ethics'. With his law suit, Auditor is offending me as Croat, trying to make me look like a fool in front of this Court and public. Why? Because I am also Croat, and by saying that „animals are smarter than Croats“, I would harm myself also, because I would say that animals are smarter than me also. Not only that I don't think so, but I won't allow to the prosecutor to call me a fool in public!

AUDITOR (CROAT): But you wrote that?

PHILOSOPHER: Where did I write such thing? It seems that after reading all those Kulte's financial reports You are not able to focus on reading books. You just read newspaper and based on that You made Your conclusion. Get rid of those

financial documents already! Try to revise Your own doings!

CARLA CROATA: Very well, mister Philosopher. Did you write that mister Auditor, this Croat present here, is more stupid than animal?

PHILOSOPHER: Let me explain the metaphore which I used in this book. You see, each day one dove is coming to my window to get its portion of seeds and I used this picture to point out that some Croats are smarter, because they are able to recognise their own interest, and there are some that aren't able to do so. It is completely clear and concrete thing that I pointed out to those Croats that can't see their interest and to those that were robbed by some other Croats, and not by Hungarians, Austrians, Italians ... – they were obbed and tossed on the street, so they lost their jobs and incomes, they are poor and without status, and still they are giving their vote on elections to those who robbed them and to their parties. That is the reason I concluded that those Croats, unlike my dove, can't see their interest.

You see, except of my dear guest dove, I know at least one more animal that is dead today, unfortunately, that also knew how to see its own interest. I am talking about the dog, pure bred Chinese, that lived and died in California, in Santa Barbra. His name was Sam. Few years ago, he was declared as the ugliest dog on this Earth. We are talking here about tripple winner of the title of the world ugliest dog. His

owner, putting up with his ugly physical stributes (he had no fur at all, he had ugly teeth), created and lead on his character and existing real small business. So, she was selling pictures of his the ugliest world dog face on cups, T-shirts... And Sam, wherever he came, was treated like a star. He had same treatment as, let's say, Charles and his Camille, excuse me Camilla. He was staying in best hotels and ate best food.

CARLA CROATA (food, foood..She thought).

AUDITOR (CROAT): here again, You are comparing animal and humans. You just said yourself that You are Croat. So, if animals are smarter than Croats, then they are smarter than You also?

PHILOSOPHER: Well, here You are mistaking. You see, after 43 years of being a professor on Phylosophical faculty, and according to decision of premier at that time, Nikica Valenti , on 1st of October 1993, I had to retire with 34 percent smaller income. Unlike those robbed Croats, I can see my interest, so, I never voted for my robbers.

CARLA CROATA: Very well (when will lunch time start, she thought again). You are Croat, and You are not stupid, adn all other Croats, which suffered some damage are complete fools, because they voted for their robbers. So, are You saying then that Revisor is also stupid?

PHILOSOPHER: On the contrary. When I wrote this specific sentence, which should be put in specific social and political context, I definitely didn't think about Auditor, because I believe he is able to see his own interest. Auditor most certainly wasn't robbed, because he was on that other (let's call it like that) Kutle-side. And I consider him to be, but I am not allowed to say it, a man, because he is not insisting on

it, but – Croat. He is not auditor, and all that You said in Your introduction, but he is Croat. That is his basic determination.

(That same day, on 15th of November 2005, in Zabok, around 10,40 a.m., at breakfast time, Carla was determined in her decision to give rulling according to which Philosopher was released from all accusations, because he didn't gossop Revisor – Croat

personally. Later, in hallway of the Court, Auditor – Croat said that his true aim was only to show exactly in what condition is Croatian justice system.)

EPILOGUE: Philosopher was released from all charges on Court in Zabok on 15th of November 2005.

Kor ula, 5. travnja, 2008. godine

"MARKO POLO HRVATSKA"

"Marko Polo Festival"

Vam predstavlja najbolja vina: GRAŠEVINA - Ledeno vino

Zemlja sunca, prekrasnih plaža, istog mora, prepoznatljivog i zdravog okusa i mirisa, prirodni je sklad ovjekovje en vinogradarstvom i vinarstvom. Od pamtivijeka željan svojih sloboda, unato politiki i povijesnim događajima i sukobima. Hrvatski težak, je danas ostvario svoj san, svoju samostalnost. Kroz cijelu Hrvatsku povijest, vino je ovdje esto bio jedini izvor života i teža ka sudbina: Dar s neba i suza matere zemlje. Vinova loza je posebno uzgajana u Dalmaciji, još prije Kristova ro enja. Dolaskom u Dalmaciju, stari Grci su znatno utjecali i potencirali uzgoj kvalitetne vinove loze, kvalitete vina a posebno napominjemo kulturu ispijanja vina. Od tih vremena do danas vinogradarstvo i vinarstvo ostaju i nadalje glavno poljoprivredno zanimanje pu anstva. Zbog geografskog položaja, izvornosti, tradicije i kvalitete, plemenito vino Hrvata, stari Heleni su nazivali "Napitkom Bogova".

"VINCE HRANI, VINCE LI I, VINCE KRIP I", stara je Hrvatska poslovice, jer se od pamtivijeka na ovim prostorima živjelo: Za vino, od vina i sa vinom.

Vjeruju i prvenstveno u naše ciljeve i inicijative, dvanaestogodišnjim aktivnostima u srcu svijeta, ne samo Europske Unije u koju mnogi rado priželjkujemo u i, priredili smo paletu prepoznatljivih vrhunskih i kvalitetnih vina, kojima ne bi odolilo ni jedan turist, putnik ili pak gost u posjeti našoj prelijepoj Domovini.

Upoznajte se s Hrvatskim vrhunskim i kvalitetnim vinima, likerima i ostalim autohtonim proizvodima od sada u vijestima na našem portalu, jer sva naša vina su pobjedni ka...

DOBRODOŠLI!

www.marcopolofest.hr

DESET ZAPOVIJEDI OPUŠTENOG MIRA PAPE IVANA XXIII.

fra. Petar Filić

Prva zapovijed

Samo danas truditi se proživjeti dan ne žele i riješiti problem svoga života odjednom.

Druga zapovijed

Samo danas paziti u najvećom pomnjoj na svoje nastupe: otmjen u vladanju, nikoga ne kritizirati, ne u druge ispravljati i popravljati ... samo sebe sama.

Treća zapovijed

Samo danas biti u sretan, jer sam siguran da sam stvoren za sreću ... ne samo na drugom svijetu nego i na ovom.

Četvrta zapovijed

Samo danas prilagoditi se okolnostima, ne zahtijevaju i da se one prilagode mojim željama.

Peta zapovijed

Samo danas posvetiti pet minuta svoga vremena dobrom i-tanju; kao što je hrana nužna za život tijela, tako je dobro štivo nužno za život duše.

Šesta zapovijed

Samo danas uiniti u dobro djelo, a da to nikome ne kažem.

Sedma zapovijed

Samo danas uiniti u nešto što inače ne uiniti rado; ako u mislima osjetim da sam povrijeđen, truditi se da to nitko ne primijeti.

Osma zapovijed

Samo danas nainiti u to an raspored. Možda ga se ne u to no držati, ali u ga napraviti. Izbjegavati u dva zla: napetu žurbu i neodlučnost.

Deveta zapovijed

Samo danas vrsto u vjerovati – čak i ako bi okolnosti pokazale suprotno – da se dobrotiva Božja providnost brine za mene kao da nikoga drugog nema na svijetu.

Deseta zapovijed

Samo danas ne u strahovati. Naročito se ne u bojati radovati svemu što je lijepo i vjerovati u dobro. Dano mi je da 12

sati uiniti dobro; mogla bi me obeshrabriti misao da to moram uiniti cijeli život.

Nakon smrti fra Kornelija Šojata Hrvatska franjevačka provincija sv. irila i Metoda dugo vremena nije imala rješenje za njegovog nasljednika na mjestu nacionalnog duhovnog asistenta FSR-a.

Nu, sada je to riješeno. Tu odgovornost u narednom vremenu preuzeo je fra Petar Filić, rođen 21. kolovoza 1963. u Janjevu, koji trenutno obnaša službu viceprefekta sjemeništa i duhovnika samostana u franjevačkom samostanu na Kaptolu u Zagrebu.

Sve će biti i proći.

Iz veličine dolazi veličina.

Turske poslovice

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Poljska torta

Sastojine za biskvit:

10 bjelanjaka,
28 dkg šeera,
15 dkg mljevenih badema
15 dkg oguljenih mljevenih badema,
1/2 praška za pecivo i
2 rebra ribaneokolada.

Sastojine za fil:

10 žumanjaka,
2,5 dcl mlijeka,
20 dkgokolade,
1 dcl ruma,
30 dkg šeera i
20 dkg maslaca.

Pripremila:
Marija Dragun ro. Takši

Snimio: Matej Kristan Mirkovi

Priprava biskvita:

Biskvit treba peći u dva dijela, i to:

1. dio: Od 5 bjelanjaka istu i vrsti snijeg, dodati 14 dkg šeera i izmiješati. Umiješati 15 dkg oguljenih mljevenih badema i malo praška za pecivo. Peći u kalupu obloženom masnim papirom u pećnici zagrijanoj na 200°C oko 25 minuta.

2. dio: Od 5 bjelanjaka istu i vrsti snijeg, dodati 14 dkg šeera i izmiješati. Umiješati 15 dkg mljevenih badema, 2 rebra naribaneokolade i malo praška za pecivo. Peći u kalupu obloženom masnim papirom u pećnici zagrijanoj na 200°C oko 25 minuta.

Priprava fila:

Mikserom izmiješati 10 žumanjaka i 30 dkg šeera. Dodati 2,5 dcl mlijeka, 1 dcl ruma, 20 dkg iskidaneokolade. Sve zajedno kuhati na pari. U ohladjeno dodati 20 dkg izraenog maslaca.

Tortu filovati s pola kreme izmeću biskvita, a s drugom polovicom izvana. Ukrasiti oguljenim bademima

Dobar tek!

Poštovanje!

Zahvalio bih se na vašim "Glasnicima" koje šaljete na moju e-mail adresu. Meni taj Glasnik više ne treba, jer tu ima puno neistine i laži koje nama Hrvatima nisu potrebne. Ja sam pročitao dosta knjiga o povijesti Hrvatske, bivše i sadašnje, a najnovija knjiga koju sam pročitao je o Kardinalu Stepincu, gdje je sve lijepo opisano, povijest Hrvata, ustaški režim, komunizam i patnje kardinala. Tu knjigu bi trebao pročitati svaki pametan Hrvat i bilo bi mu jasna naša povijest, a ne čitati vaša piskaranja u tom Glasniku koja nemaju baš nekog pokrića, a sve je to rekla - kazala. Zato vas lijepo molim da moju e-mail adresu izbrišete s vašeg popisa.

Zvonimir iz Australije

Poštovani g. Dragun,

Pišem vam iz Sydneya, iz daleke Australije. Samo vam želim čestitati, vama i vašim kolegama na ovoj ideji i ovom listu. Prava stvar. Vjerujem da će s vremenom postati još i veća. Pravi naš Hrvatski list. Čitaju ga i oni što ga vraćaju, ali skrivaju. Želim vam dati podršku i da samo nastavite izvještavati i iznositi mišljenja Hrvata koji se ne mogu kupiti, niti prodati.

Za ovaj put toliko.

Pozdrav od

Zvonimira Kurtovića

Bog

Poseban pozdrav Eduardu -1991-1992–Osijek. Evo vam još jedna e-mail adresa.

G. Dragun,

Ja niti sam tražio, niti sam ikoga ovlastio da u moje ime traži Vaš Glasnik. Osim što je slanje cijelog Glasnika e-mailom na 7.000 adresa besmisleno, jer ga svi možemo vidjeti na internetu, to je i bezobrazno u smislu internet bon-tona. Slanje e-maila velikog 5 Mb je otprilike kao slanje 5 kg netraženih reklama i časopisa preko obične pošte. Stoga Vas molim da mi više ne šaljete Glasnik.

Pozdrav

Pero

Poštovani gospodine Dragun,

Još uvijek i 17 godina nakon proglašenja neovisnosti jedine nam domovine Hrvatske suo avamo se s jednom vrstom agresije na naš narod. Naime, naši neprijatelji uvidjevši da silom ne mogu pokoriti naš narod promijenili su taktiku svog djelovanja, koje se sada može okarakterizirati kao organizirana kampanja protiv Hrvata i svega što je Hrvatsko.

Djeluju i na svim poljima prikazuju Hrvate kao genocidan narod što im ipak teško polazi za rukom, jer nose stigmu Srebrenice, Vukovara, Škabrnje i Prijedora. Uo ivši sli nost jezika kod južnoslavenskih naroda omalovažavaju ili negiraju postojanje hrvatskog jezika prikazuju i ga kao svoj (Vukov) na mnogim forumima po internetu, stoga Vam predlažem da posvetite jednu stalnu stranicu hrvatskom jeziku i pismu!

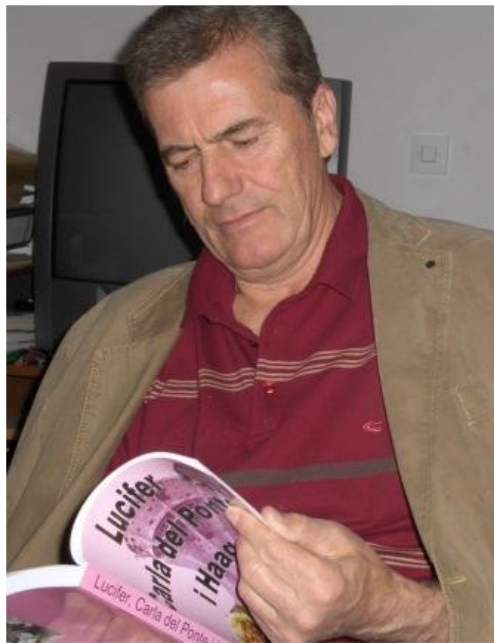
Srda an pozdrav

Borna

Galerija čitatelja

Antun Mirković , dipl. ing.

mr. sc. Ante Kodžoman

Štovani gospodine Dragutin,

Vidim da ignorirate moj mail u kojem Vam pišem da NE želim da mi šaljete Vaš asopis. Sadržajno me ne interesira, dapa e ne želim itati takve gluposti, a osim toga ugrožava moj osje aj za materinji jezik. Nadam se da sam ovaj puta bila jasnija.

Pozdrav

Davorka Kitoni

Sretan Uskrs Visokopoštovani i Predrage!

Zahvaljujem na "br. 3" uz slobodu poziva na druženje. Naime, „CAPITOL FESTIVAL“ Vam predstavlja i radosno poziva na samostalnu izložbu slika:

SINIŠA KRIŽANEC
poznatiji kao vlasnik
Dvorca Bežanec iz Valentinova.

HRVATI "RAZVALILI" BUGARE USRED SOFIJE

Slavko Peleh

Danas je 9. kolovoza 1942. godine. U mislima smo u Sofiji. Javljam najnovije šahovske vijesti:

“Za veleposlanika NDH u Bugarskoj imenovan je 1941. godine prvorazredni šahist iz Karlovca - dr. iuris Vladimir Židovec (rođen 1907.). Uz njegov angažman je i ugovoren reprezentativni šahovski susret s Bugarskom.

Izabrana momčad Nezavisne Države Hrvatskoj je susret na osam ploha u dva kruga protiv Bugarske igrala 8. i 9. kolovoza 1942. godine. U Sofiju je stiglo 10 Hrvata – osam šahista, voditelj puta Mirko Magdi i prof. Branko Pavlović kao izvjestitelj (nije jasno tko, jer od 16 odigranih partija ni jedna jedina nije objavljena u dnevnicima Hrvatski narod i Nova Hrvatska).

Goste iz Hrvatske u Sofiji je dočekao i Makso Bazala koji je od 1906. godine živio u Bugarskoj i ondje radio kao profesor njemačkog i latinskog. U subotu

navečer za hrvatske goste Bugarski šahovski savez priredio je svečanu večeru. U nedjelju uvečer u svome domu većinom je uzvratilo veleposlanik NDH dr. Židovec.*

U tome, za hrvatske šahiste drugom međunarodnom susretu (prvi je bio sa Slovačkom 1941. u Zagrebu) postignuti su povoljni rezultati:

1. Rabar – Tošev (prvak Bugarske)
1:0, 0:1
2. inž. Tekavčić – Cvetkov
1:0, 0:1
3. Šubari – Neikirch
0:1, 1:0
4. Petek – Bidev
0:1, 1:0
5. Jerman – Kantardžijev
1:0, 1:0
6. dr. Dumić – Dimitrov
1:0, 1:0
7. Horvat – (?)
1:0, 1:0
8. dr. Licul – Popov
1:0, 0:1

Konačan je ishod bio 11:5 (po krugovima 6:2 i 5:3) za hrvatske šahiste.

* Nakon završetka Drugog svjetskog rata dr. Židovec je izbjegao Bleiburg i domogao se Italije, ali su ga talijanske vlasti uhitile 1947. godine u Genovi i izručile jugovlastima, koje su ga onda 1948. godine strijeljale.

FRANJO GATARA ZAUZEAO JE ŠESTO MJESTO NA DRŽAVNOM PRVENSTVU U KUGLANJU

U Zagrebu je 1943. godine održano dvodnevno Prvo pojedinačno prvenstvo NDH na međunarodnoj kuglani.

Na natjecanju je sudjelovalo 12 kuglana.

Među njima su bila i dva Osječanina - Franjo Gatara i Dušan Balatinac, kugla i osječki Frankopan.

Svaki je igrao bacao uzastopce po 200 hitaca, od toga polovicu u punu, a polovicu u išćenje.

Kod pokrajinskih kuglana uzimao se u obzir samo jedan dobar rezultat i po njemu se steklo pravo nastupa na prvenstvu države.

Nakon završetka prvenstva NDH Franjo Gatara je osvojio

šesto, a Dušan Balatinac, tadašnji prvak na međunarodnoj kuglani, sedmo mjesto.

DRAGUNI IZ KRIŽEVACA (3. dio)

Mladen Paver

„ etiri dana prije Blagdana Preo-braženja Gospodnjeg, ljeta Njegovog tisu u petstotina devedeset i osme“, „u kraljevskom gradu na Gri kim goricama (zagreba ki Gri), „skupština zajednice velikaša i plemi a, i drugih staleža, usvojila je popis plemi a, predijalaca, armalista, kao i kmetova i gornjaka cjelokupnih županija Zagreba ke i Križeva ke“, koji su dužni pla a-ti porez zvan dika (latinski „dica“).

To je ona isprava iz davne 1598. godine koja se danas uva u Hrvatskom državnom arhivu pod naslovom „Conscriptiones dicarum, tomus I“ („Popisi poreza, knjiga I“). U prilogu je naslovna stranica tog dokumenta.

Ova listina završava popisom 92 doma plemi a jednoselaca i predijalaca pod planinom Kalnikom, u županiji Križeva koj. Tu

su, u nekoliko navrata, bili popisani i plemi i Draguni.

U latinskom originalu, ti odlomci glase (kopije u prilogu):

„Nobiles unius sessionis in eodem Processu St/ep/hani Berdoczy.

In Drobkowcz ...

(6. redak) Joannes Dragwnych.
(15. redak) Martinus Draghon ...

In Lwkachewcz

Martinus et Matth/eus/ Draghwn

U prijevodu:

„Plemi i jednoselci u (poreznom) kotaru Stjepana Berdocija

U Drobkovcu ...

Ivan Draguni , Martin Dragun

U Luka evcu

Martin i Matija Dragun.“

Tko su bili plemi i poput Draguna u županiji Križeva koj?

U feudalnoj državi 16. stolje a, oni su pripadali nižem hrvatskom plemstvu. Jednoselci nisu imali svojih vlastelinstava, niti kmetova. Sami su obra ivali svoja selišta (imanja), po kojima su i dobili naziv jednoselci.

Osim vlastelinskih privilegija, njima su pripadala sva ostala prava plemi a: bili su oslobo eni svih davanja – u novcu, plodinama ili tlaki. Suditi im je mogao samo poseban plemi ki sud ili kralj (ali ne i sud vlasteliski, niti slobodnih kraljevskih gradova). Plemi i jednoselci poput Draguna imali su pravo sudjelovati u radu županijskih skupština plemstva.

Tek kad su takve skupštine proglasile neku odluku viših instanci, ona bi dobivala izvršnu snagu. Plemi i jednoselci imali su samo jednu obvezu: na poziv seniora (starješine) svrstati se, na konju i pod oružjem, pod stijeg svog plemi kog banderija.

Modro jezero kod Imotskog

GOSPODARSTVO ZAJEDNIŠTVA (4. dio)

dr. sc. Tomislav Dragun

Poslovne zone gospodarstva zajedništva u Hrvatskoj

Gospodarstvo zajedništva nazovno je, naravno, i u Hrvatskoj. Kad se tako što kaže misli se zapravo na nekoliko informativnih i vrlo inspirativnih materijala koje je objavio asopis "Novi svijet", ali i na desetak poslovnih subjekata koji su pošli smjehom njenih injenja i traženja. Poslovnih zona u Hrvatskoj, međutim, još uvijek nema. Zna i li to pak da one nisu niti potrebne, odnosno kako ih ni ubuduće ne bi trebalo biti? Odgovor, svakako, nikako nepovoljan u mjeri kako se to sada na prvi pogled ini, budu i se upravo u tim poslovnim zonama o ekuje svježja i bogata gospodarska aktivnost, koja bi Hrvatsku trebala ekonomski i socijalno preporoditi, doti no govore i aktualno politički, povu i ju snažno naprijed.

Potrebno je, me utim, najprije odrediti lokaciju budu ih poslovnih zona. Zatim treba definirati njihovu veličinu, sadržaj, ustroj, oblike gospodarskih aktivnosti u njima, kao i njihovu povezanost s okruženjem. Konačno, nužno je odabrati kriterije posjedovanja i davanja, te financiranja, a u razradu konkretne dinamike napredovanja djelatnosti u poslovnim zonama.

Prikladna područja za poslovne zone ekonomije zajedništva u Hrvatskoj su, po našem isku-

stveno utemeljenom stajalištu, Udbina (Ličko-senjska županija), Saborsko (Karlovačka županija), Mirkovec (Osječko-baranjska županija) i Strošinci (Vukovarsko-srijemska županija).

Sva navedena područja, naime, odlikuje velika nezaposlenost, te aktualna "glad" i potreba za gospodarskim razvitkom. U Udbini se, slijedom nedvojbene tradicije, gradi Crkva hrvatskih mučenika. Gdje je crkva, valjda, trebaju biti i vjernici.

Saborsko je u Domovinskom ratu bilo poprištem velikih žrtava i razaranja. Zato je prikladna osnovna suprotnih - Bogu ugodnih - stanja, razvitka i tolerancije.

U Mirkovcu, bivšoj baranjskoj pustari, moguće je djelatno pokazati kako se obilje baranjske zemlje može i bolje koristiti, nego li je to slučaj sada.

Strošinci na hrvatskoj strani i Jajce na srpskoj leže na vjekovnoj međi katoličanstva i pravoslavlja, pa su idealno mjesto za polazište međusobne kršćanske snošljivosti i suradnje.

Razvojni pravci koji realno dolaze u obzir za ovaj projekt poslovnih zona u Hrvatskoj s odlikama gospodarstva zajedništva, raznoliki su, ali i ograničeni. Na prvom je mjestu poljodjelstvo, i to: stočarstvo (uzgoj ovaca, koza i goveda), ratarstvo (vrtlarstvo), voćarstvo i vinogradarstvo.

Poljodjelstvo logično slijedi pre-

rada poljodjelskih proizvoda (proizvodnja mlijeka, sira, mesa, skladištenje u hladnjačama i silosima, proizvodnja vina, prerada voća i povrća). Drvoprerada, trgovina na veliko, proizvodni i uslužni obrt, te intelektualne usluge također ne mogu biti zaobiđeni kad se razgovara o predmetnom gospodarskom i socijalnom, dapače iznad svega općedruštvenom, sveljudskom pothvatu.

Zaključno

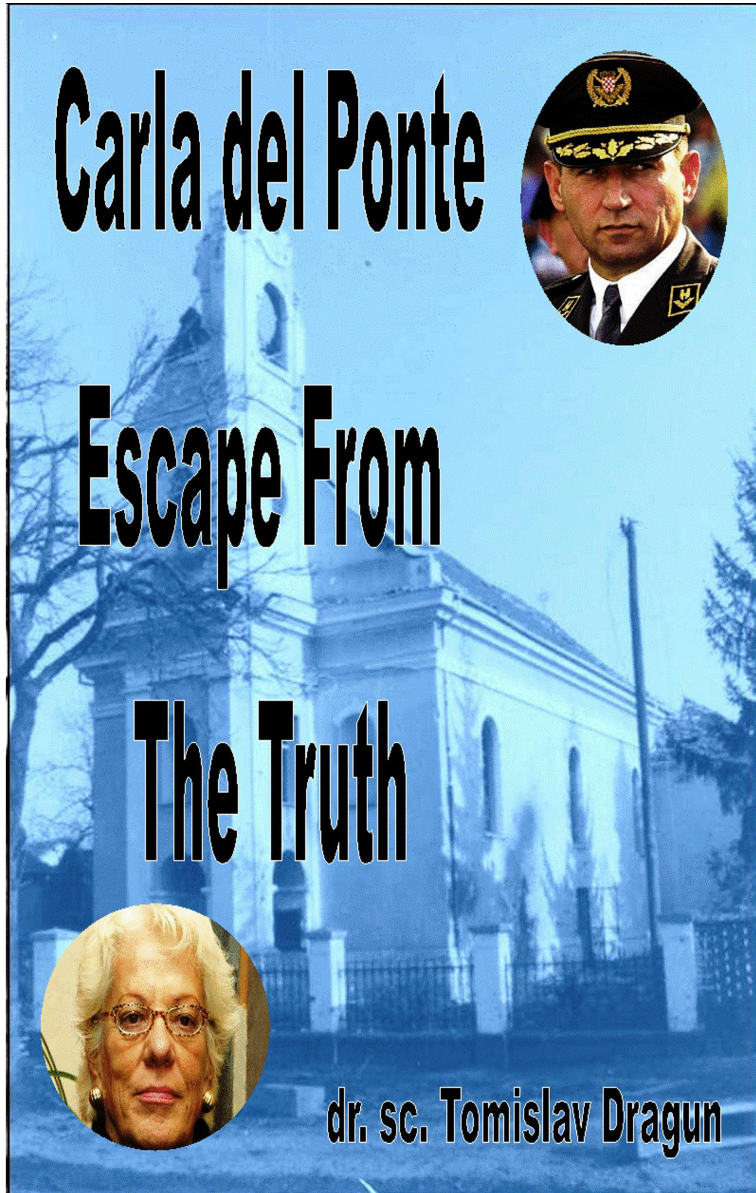
Ekonomija zajedništva sasvim novi je pogled na gospodarska zbivanja, izgledan, a pouzdano i vrlo plodonosan. Poslovne zone na koje se, teorijski i praktično, prvenstveno oslanja, ukazuju na realnu životnu konkretnost ekonomije zajedništva.

Hrvatska nikako ne smije propustiti priliku što je nudi i omogućuje ekonomija zajedništva. Sigurni smo da i nećemo, jer uz oblikovani djelatni Pokret fokolar, nazovne su i sve potrebne društvene pretpostavke, kako na strani postojanja neophodnih preduvjeta, tako i na strani nedvojbene potrebe i želje lokalnog pučanstva. Treba, što je svakako za očekivati, samo poći i krenuti, a ostalo će veći, jer ne rećemo li Gospodin Isus Krist:

"Nadalje, kažem Vam, ako dvojica od Vas na zemlji jednostavno zaištete što mu drago, dati će im Otac moj, koji je na nebesima." - Matej 18,19

Oglas

U PRODAJI:
knjiga dr. sc. Tomislava Draguna:
"Carla del Ponte Escape From The Truth"

Crno-bijeli tisak, korice u boji, 274 stranice.

Narudžbe na e-mail:
lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com

+385/091/33-88-433

Cijena: 70,00 kn (za inozemstvo 10 €) + poštarina
Plaćanje pouzećem

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:
Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković